Furch Yellow Deluxe GC-CR
Modern klinkend en innovatief

John Scofield
Op de solotour

Blackstar St. James
Lichtgewicht buizenamps

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

Nº 376

Gitarist

JULI 2022 WWW.GITARIST.NL

LTD VIPER 1000
Thuis in vele stijlen

StageCoach Sessions

MET **GARETH PEARSON**
Fingerstylegitaar in de breedte

Jack White

2 nieuwe albums en een zelfontworpen Tele

Plus zijn collectie gitaarbuitenbeentjes

Tests Boss GX-100 | TC Electronic Impulse IR Loader
Source Audio ZIO | Harley Benton MR-Modern & MR-Classic

Interviews Steven Wilson | John McLaughlin

adviesprijs € 7,50
juli 2022 | www.gitarist.nl

00376

BP 8 710966 777138

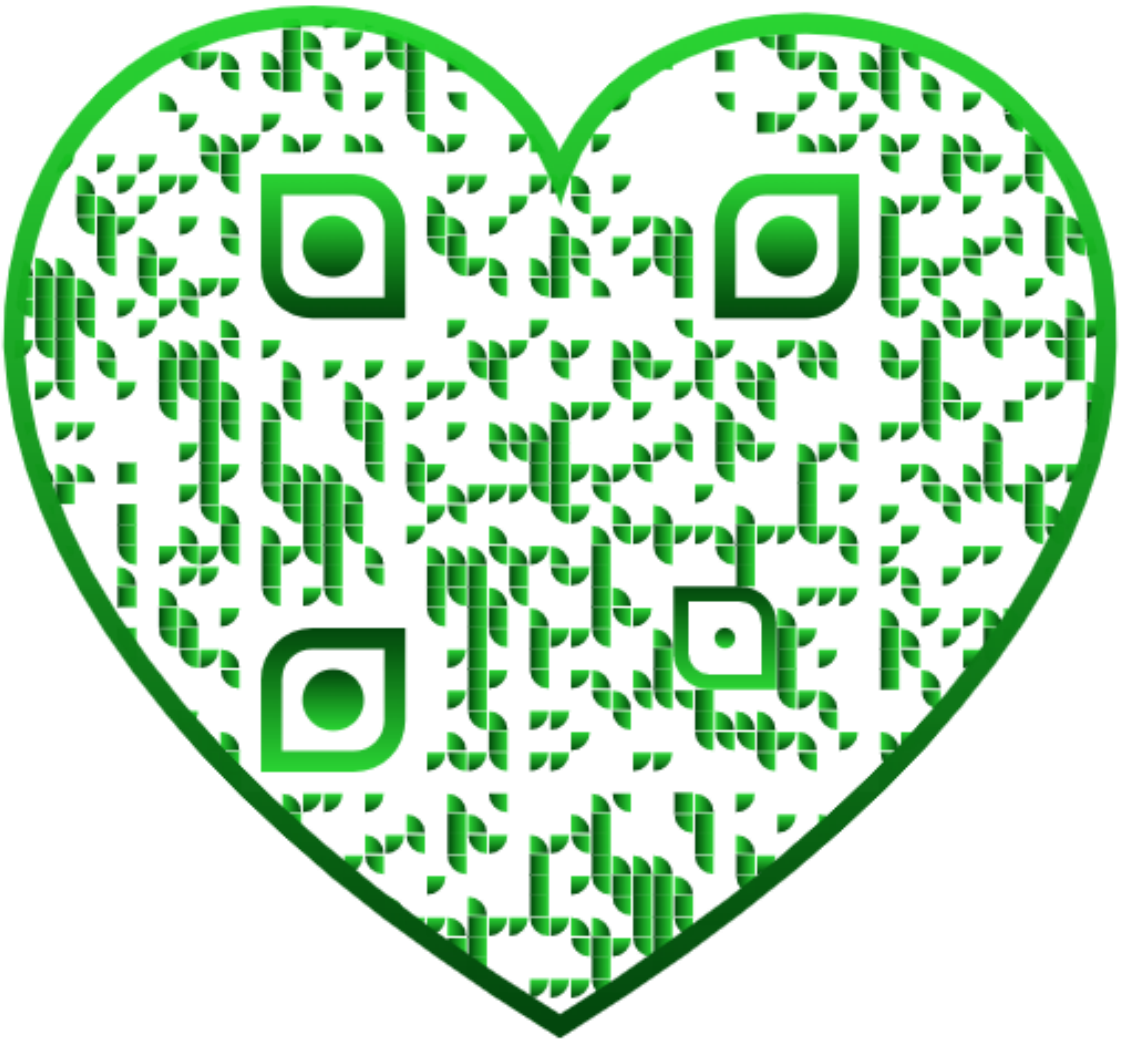

THEY HIT HARDER

AZ PREMIUM 2022

FEATURING **RUIXIN ZHANG** (DIE FROM SORROW)

Ibanez

Ibanezbenelux
@ibanez_benelux
https://hoshinoeurope.com/

Photo by XiaoMing Wang

PHOTO: Courtesy of Guns N' Roses

GRETSCH®

OUTLAW ORIGINAL

GUNS N' ROSES
RICHARD FORTUS
SIGNATURE FALCON™

GRETSCHGUITARS.COM

©2021 Fender Musical Instruments Corporation. All Rights Reserved. Gretsch® and Falcon™ are trademarks of Fred W. Gretsch Enterprises, Ltd. and used herein under license. Bigsby® is a registered trademark of Fender Musical Instruments Corporation.

Gitarist

32e jaargang nr. 376 - juli 2022

Gitarist is een uitgave van Uitgeverij De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl
ABN Amro: 55.87.32.720
Hoofdredactieteam: Erk Willemsen (algemeen), Co Koenen (adjunct), Steven Faber (tests), Kevin Pasman, Chris Dekker
Eindredactie: Co Koenen
Overige redacteuren: Michiel Roelse
Gitarist.nl: Klaas Jan Stol
Verder werkten mee aan dit nummer: Joe Bosso, Rod Brakes, Matthieu Brandt, Trevor Curwen, Jamie Hunt, Alex Lynham, David Mead, Kevin van der Meijden, Gertjan Smit
Vormgeving: Nils Jonkers (LandGraphics)
Uitgever: Erk Willemsen
Sales & Marketing: Ronald Willemsen
Bladmanagement & Traffic: Gilles Graafland
Advertentieacquisitie: Ronald Willemsen, Ollie Schmitz, Erk Willemsen
Keijser 18 Mediaproducties,
tel. 020-6755308, ads@k18.nl
Boekhouding: Mirjam Berendse,
gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl
Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Raalte
Distributie voor Nederland: Betapress, Gilse
Distributie voor België: AMP, Brussel
Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden verveelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.
De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.
ISSN 0928-8007
© 2022 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar
- losse nummers € 7,50

(we verzenden zonder verzendkosten binnen de Benelux - buiten de Benelux komen er extra verzendkosten bij)
- proefabonnement 2 edities € 12,50
- jaarabonnement € 69,90
- tweejaarabonnement € 129,50

GITARIST digitaal
Voor iOS en Android via de all you can read abonnementen van Readly en Magzine.
Via Readly ook te lezen via je webbrowser. Bij Magzine kan je Gitarist ook los downloaden: € 3,49 en gunstige abonnementsprijzen.

Abonnementenadministratie:
Mirjam Berendse
abo@gitarist.nl, 020 675 5308
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Eleanor Jane

G EXTRA ONLINE

GITARIST.NL

Met een frisse look en een geheel verbeterde ervaring op mobiel en tablet is onze website een genot om doorheen te scrollen.
- Bekijk de testsectie, waarin momenteel meer dan 600 producttests te downloaden zijn
- Of check bij welke events we betrokken zijn
- Vergeet vooral niet de artikelen door te kijken in de sectie Extra, aanvullend op wat in Gitarist gepubliceerd is
- In de Top 10 kun je zien wat de meest gelezen artikelen op onze site zijn!
- Door onze redactie geselecteerde video's in de sectie Video
- Last but not least: de actuele sectie Nieuws, over producten en artiesten!

GITARIST DIGITAAL LEZEN

Je kunt er ook voor kiezen Gitarist digitaal te lezen, op tablet, smartphone of zelfs op je computer.
Dit zijn onze mogelijkheden:
MAGZINE.NU - READLY:
Je kunt Gitarist lezen via de tijdschrift-apps Magzine en Readly, geschikt voor iPad, iPhone en Android tablets en smartphones.
Bij **Magzine.nu** kost de editie € 3,99.
Bij **Readly** kun je alleen een totaalabonnement nemen waarmee je voor € 9,99 per maand álle tijdschriften kunt lezen op dat platform, en dat zijn er duizenden. Readly kun je ook via de webbrowser op je pc of Mac lezen.

GITARISTINHOUD

NUMMER 376 | JULI 2022

Jack White heeft niet stilgezeten: hij komt dit jaar met twee nieuwe platen en heeft een eigen **Tele**-model ontworpen. We praten met de garagerocker en bekijken zijn ongewone gearverzameling. In dit nummer ook interviews met **John Scofield**, die de looper heeft ontdekt om zichzelf te begeleiden, en **Steven Wilson**, die ook veel zelf doet op de nieuwe plaat van **Porcupine Tree**. We zien de terugkeer van de rubriek **StageCoach Sessions**, met in de eerste aflevering fingerstyle-virtuoos **Gareth Pearson** over zijn speeltechniek, compleet met workshop en video's op Gitarist Extra. In de testsectie deze maand een veelzijdig **Viper**-model van **LTD**, twee Mosrite-kopieën van **Harley Benton**, lichtgewicht buizenversterkers van **Blackstar**, een innovatieve **Furch** grand concert en een multi-effect van **Boss** met touchscreen.

34

Features

50 StageCoach Sessions: Gareth Pearson

Workshops

58 Niks dan licks

Interviews

38 Jack White
44 John Scofield
48 Steven Wilson

Tests

22 LTD Viper 1000 MSTBC
24 Harley Benton MR-Modern & MR-Classic
26 Blackstar St. James 50 EL34 Combo & 50 6L6H Head
30 Furch Yellow Deluxe GC-CR
34 Boss GX-100
36 Source Audio ZIO
36 TC Electronic Impulse IR Loader

Diversen

6 Input: nieuws en rubrieken
o.a. Epiphone BB King Lucille, amp-simulatiepedalen van Universal Audio, Taylor koa modellen, Martin op de NAMM, Vieux Farka Touré, Inhalo, Kooymans & Carillo
56 De klassiekers: Fender Rosewood Telecaster
65 Mijn gitaarwereld: John McLaughlin

Servicedesk

63 Events
64 Abonnementsaanbiedingen

Pawnshop

In het interview met Jack White deze maand kijken we ook naar zijn verzameling ongebruikelijk gitaren, versterkers en effecten. Het was White die twintig jaar geleden de 'pawnshop'rage ontketende: gear die je in rommelwinkels of bij de lommerd (pawnshop) aantrof van vage merken (vaak goedkope huismerken van Amerikaanse postorderbedrijven) die niemand serieus nam en er raar uitzagen. Door hem werden deze instrumenten ineens cool en veel gitaristen wilden ook zoiets hebben.

Er was natuurlijk altijd al een 'underground' van merken die in de schaduw van Fender en Gibson een zekere populariteit hadden. Met name Danelectro, dat bespeeld werd door gitaristen als Jimmy Page, SRV en in Nederland Robbie van Leeuwen (Shocking Blue), gewoon omdat ze het goede instrumenten vonden. Vanaf de punktijd kwam er echter een extra reden bij om voor een minder gebruikelijke instrument te kiezen: men wilde iets wat 'anders' was dan de Les Pauls en Strats waar iedereen op speelde - veel te mainstream. Als alternatieve gitarist koos je toch liever voor een Jazzmaster, Jaguar of Mosrite.

Deze lijn trok Jack White door door ook obscure merken als Kay en Airline te omarmen. Hij bewees dat deze gitaren zich staande hielden op de grote podia en dat de coolfactor enorm was. De gitaarbuitenbeentjes zijn onverminderd populair en worden ook nieuw gemaakt, zoals de op Mosrite geïnspireerde Harley Benton MR-modellen die we in dit nummer testen.

Co Koenen
co@gitarist.nl

REDACTIONEEL

Samenstelling: Steven Faber en Kevin Pasman

Lucille voor Europa

Epiphone brengt Lucille, de beroemde signaturegitaar van BB King, voor Europa uit in een unieke uitvoering, want voor het eerst zal deze gitaar in het wit verschijnen.

Het verhaal is bekend: twee mannen vochten in een danszaal waar BB King speelde om een vrouw en daarbij ontstond brand. Het pand moest geëvacueerd worden, maar eenmaal buiten realiseerde BB zich dat zijn gitaar nog binnen was. Hij ging de zaal weer in en redde zijn Gibson. Later werd bekend dat de vrouw waarom gevochten werd, Lucille heette en dus vernoemde King zijn gitaar - en elke volgende gitaar - naar haar.

Dit model met ebben toets en goudkleurige hardware heeft een paar bijzondere kenmerken voor een ES. Zo zijn er geen f-gaten, waardoor hij minder snel last heeft van feedback. Maar er is meer…

Brug

De snaren lopen over de LockTone tune-o-maticbrug van Epiphone vanaf het TP-6 staartstuk met fijnstemmers.

Elektronica

De elementen zijn Alnico Classic Pro humbuckers die via CTS potmeters zijn verbonden met de mono en stereo uitgang.

Varitone

Net als elke Lucille heeft ook deze versie een pijlschakelaar met zes standen voor verschillende klanken. Deze worden verkregen door het signaal te filteren met condensators. Mocht je daar in tegenstelling tot BB King niet van houden, gebruik dan stand 1, die is zonder filtering.

epiphone.com

Universal Audio komt met nieuwe gitaarpedalen

Na vorig jaar drie effectpedalen te hebben geïntroduceerd, komt Universal Audio nu met drie versterkersimulatiepedalen. Met zes regelaars, drie tuimelschakelaars en twee voetschakelaars hebben ze dezelfde layout als de effectpedalen. Ook de aansluitingen zijn gelijk: stereo jack in- en uitgang, voeding en usb-c. Elk pedaal heeft bluetooth aan boord zodat je eenvoudig verbinding kunt maken met de UAFX-app voor extra instellingen van onder andere bypassmodus en het laden van presets, waarvan je er één kunt oproepen met de rechter footswitch.

De Woodrow is gemodelleerd naar een Fender tweed Deluxe, terwijl de Dream je Fender-klanken uit de blackfacetijd geeft en de Ruby is gemodelleerd naar een Vox AC30, al dan niet met top boost.

Elk pedaal heeft tot zes verschillende speakers en drie soorten selecteerbare boost. De mate van boost kan je instellen met een regelaar. **uaudio.com**

ATLAS VOL COMPRESSORS

De Atlas Compressor van Source Audio bevat een uitgebreide verzameling compressiecircuits die de klank en het gevoel van de meest gewilde compressors geven, variërend van klassieke analoge effectpedalen tot rackapparatuur van studiokwaliteit. Bovendien kan de Atlas met één druk op de knop eenvoudig worden geoptimaliseerd voor gitaar of bas.

Naast de klanken van onder ander de Diamond Optical Compressor, 1176 en LA2A beschikt het pedaal over dual-band compressie, die een onafhankelijke set regelaars biedt voor zowel de hoge als de lage frequenties. **voerman.nl**

GRATIS TOPLESSEN BIJ AANSCHAF ESP

Wie dit jaar een ESP, E-II of LTD gitaar aanschaft, krijgt de mogelijkheid om gratis lessen te volgen bij het beroemde Musicians Institue, ook bekend als MI. Je kunt kiezen uit zeven vakken: gitaar, bas, zang, drums, keyboard, visuele media of muziektheorie. Daarbij krijg je drie maanden toegang tot het online lesprogramma, inclusief het lesplan voor gitaar en basgitaar in pdf-formaat. Om toegang te krijgen registreer je je gitaar op www.espguitars.com/pages/mi-online-x-esp-purchase. **sound-service.eu**

KLEINERE PLETHORA

TC Electronic brengt met de Plethora X3 een compactere versie uit van het Plethora X5 multi-effectpedaal. Zoals de naam aangeeft heb je drie voetschakelaars waarmee je drie TonePrint effecten kunt bedienen die je in een 'board' hebt samengevoegd. In totaal heb je de keus uit vijftien effecten, acht IR's, een looper en een tuner. De Plethora X3 is true bypass en volledig stereo. Daarbij kun je 'm ook met midi bedienen. **tcelectronic.com**

Lichtgewicht buizenversterkers

De nieuwe St. James buizenversterkers van Blackstar leveren 50 watt, maar zijn een stuk lichter dan je zou verwachten. Om dat te bereiken is gebruikgemaakt van een SMPS (switched-mode power supply). Daarbij zijn de kabinetten gemaakt van het lichtere candlenut hout en heeft Blackstar met Celestion een nieuwe lichtgewicht speaker ontwikkeld, de G12Z-70 Zypher.

Er zijn twee St. James modellen, een met 6L6 en een met EL34 eindbuizen, die je allebei in top en combo uitvoering kunt krijgen. Toch is dit niet het enige verschil, want al zijn de cleane kanalen van beide modellen op een blackface gebaseerd, de drivekanalen zijn echt anders met een Vox-achtige klank voor het EL34-model (met boostmogelijkheid) en een rockcrunch voor het 6L6-model (met voiceschakelaar voor meer gain en een andere klank). Als extra features zijn er een powerattenuator en een uitgang met digitale Cab Rig-simulatie ingebouwd. Lees de uitgebreide test op pagina 26. **face.be**

Nieuwe Martin-modellen op NAMM show

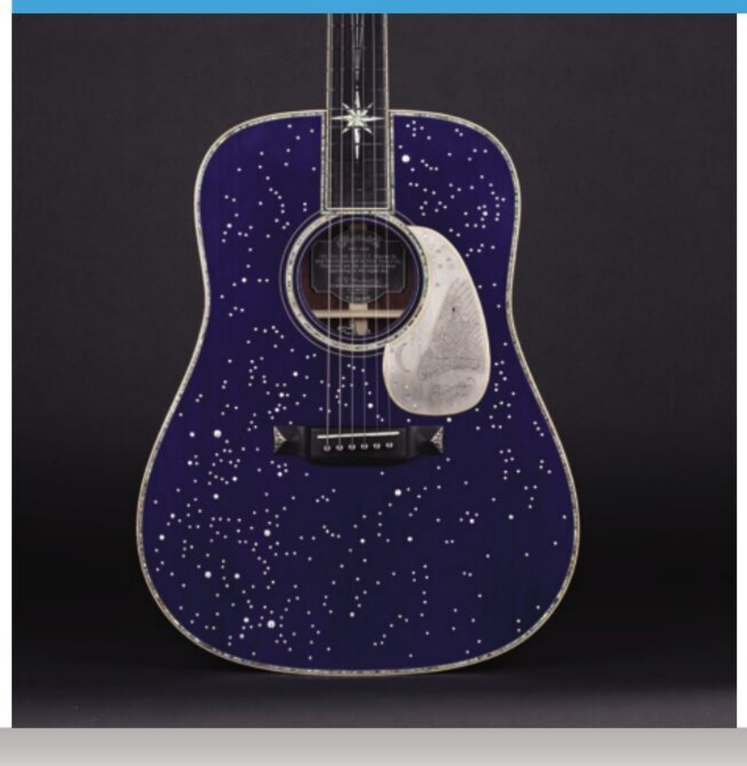

In het Pinksterweekend vond de aangepaste NAMM show plaats in Anaheim, Californië. De wintershow kon niet doorgaan door corona, dus is de beurs dit keer samengevoegd met de zomershow en richtte zich voornamelijk op consumenten.

Martin Guitars presenteerde een aantal nieuwe modellen, waaronder de bijzondere 2.5 millionth Guitar (foto). Jawel, het 188 jaar oude merk heeft hiermee 2,5 miljoen gitaren gemaakt. Dit jubileummodel is ingelegd met 436 diamanten die de sterrenhemel laat zien zoals die op 6 november 1833 was toen Christian Frederick Martin vanuit New York in Bethlehem, Pennsylvanië arriveerde, de plaats waar Martin nog steeds is gevestigd.

Andere nieuwe modellen zijn de Rich Robinson (The Black Crowes) D-28, een D-18 en D-28 Authentic en de meer betaalbare 000-16 met verouderde StreetMaster afwerking en GPC-13 in burst. **algambenelux.be**

advertentie

Taylor introduceert koa-modellen in 700-serie

Taylors 700-serie akoestische gitaren bestond uit modellen met palissander zij- en achterkant en een sparren top. Nu heeft meesterbouwer Andy Powers twee koa-modellen toegevoegd, de Grand Auditorium 724ce en de iets kleinere Grand Concert 722ce. Zowel top als achterblad en zijkant is uit koa opgetrokken en afgewerkt met een heel dun laagje matte lak. Daarbij hebben deze gitaren een nieuw bracingpatroon van het achterblad, dat minder demping geeft. Hierdoor hebben de gitaren meer punch en een levendige klank. Het bovenblad is voorzien van Taylors V-Class bracing. Het organische uiterlijk dat de gitaren hebben door de matte afwerking, wordt versterkt door de natuurlijke materialen die zijn gebruikt, zoals een binding van palissander en een esdoorn slagplaat.

Overigens is de 41-jarige Andy Powers benoemd tot Chief Guitar Designer, President & CEO van Taylor Guitars. Oprichters Bob Taylor en Kurt Listug doen een stapje terug en worden senior advisors. **taylorguitars.com**

GUILD SURFLINER

Met de nieuwe Surfliner gitaren betreedt Guild Fender-terrein, maar wel op hun eigen manier. De combinatie van een dubbelcutmodel (een tikkie asymmetrisch) en een mensuur van 25,5 inch (648 mm) doet duidelijk aan Fender denken, maar als pickups zijn twee DeArmond Aerosonics en een Guild LB-1 Little Bucker gemonteerd. De snaren lopen door de body over een vaste brug naar de sierlijke kop die we eerder zagen op de Guild Jetstar. Elk element kun je afzonderlijk inschakelen met de schuifschakelaars waarna je de klank nog kunt aanpassen met de masterregelaars voor volume en toon. **gitaarbizz.nl**

NIEUWE KARAKTERS

Tech 21 heeft vier nieuwe Character Plus pedalen uitgebracht, elk met een Sans-Amp versterkersectie plus een ingebouwd effectpedaal en… je kunt ze onafhankelijk gebruiken. Je hebt de Screaming Blonde (Fender met Tube Screamer), English Muffy (Hiwatt met Big Muff), Fuzzy Brit (Marshall met Fuzz Face) en Mop Top Liverpool (Vox met Rangemaster). Daarbij heeft elke versterker twee kanalen. Je kunt de Character Plus pedalen voor een versterker gebruiken, maar ook met een eindtrap (bijv. in de return van een effectloop) of via de xlr-uitgang rechtstreeks naar PA of audio-interface. **sound-service.eu**

SOLDANO SLO MINI

Na Friedman en Bogner komt ook Soldano met een minirocktop, de Mini Super Lead Overdrive. Hij heeft regelaars voor de driebands EQ, gain, presence en mastervolume. Het kanaal kan gekozen worden met de crunch/overdrive-schakelaar, daarnaast is er een schakelaar voor de voicing: normal of deep. Aan de achterkant zitten de aansluitingen voor een effectloop en speakers en een 24-volts voeding is meegeleverd. Deze mini SLO levert 30 watt. **soldano.com**

Vieux Farka Touré

Terug naar huis

Naast zijn humanitaire werk voor Save The Children, Amahrec Sahel en de Ali Farka Touré Foundation heeft de Malinese zanger/gitarist Vieux Farka Touré de tijd gevonden voor zijn nieuwe album ‘Les Racines’.

De titel ‘Les Racines’ (de wortels) is niet willekeurig gekozen. De traditionele opzet van gitaar, zang, kalebas en ngoni doet denken aan de West-Afrikaanse desertblues van zijn invloedrijke vader Ali Farka Touré. “Er waren veel mensen die mij vroegen: waarom doe je niet zoiets als je vader?”, aldus Vieux. “Ik wilde eerst mijn eigen muziek maken en ontdekken wat ik wil doen. Na vijftien of zeventien jaar weet iedereen precies wat ik doe en was het de juiste tijd om terug naar huis te gaan.”

Vieux nam het album op in zijn eigen studio in Bamako, met alle muzikanten tegelijk: “Zo doe ik het altijd. Ik houd van de energie van mensen die met elkaar spelen. We hebben vijf cabines in de studio om op te nemen, dus iedereen heeft zijn eigen geïsoleerde ruimte. Meestal hebben we er maar drie nodig.”

Balans

“Het meeste van ‘Les Racines’ is ingespeeld met mijn Godin Multiac. De wat traditionelere nummers heb ik met mijn vaders oude gitaar (*een Seiwa Powersonic - KP*) opgenomen. De pickups van mijn Godin werken goed met de Roland Jazz Chorus. De sound benadert die van mijn vaders gitaar. Veel andere gitaren klinken net iets te groot. Er is een heel goede geluidsbalans tussen de snaren op die Godin.

“Ik zal altijd met een (*Roland)* Jazz Chorus spelen. Het is mijn favoriete versterker. Tegenwoordig gebruik ik wel wat grotere modellen. Op het album is het een JC-120. Een heel nieuwe die we naar Mali hebben laten sturen. Mijn eigen Jazz Chorus heeft een nieuwe veergalm nodig.

“Mijn vader speelde ook altijd met de Jazz Chorus, dus ik ben ermee opgegroeid en weet exact hoe het geluid moet zijn. Als er iets mis mee is, kan ik je precies zeggen wat dat is.”

Lui

Wie Vieux live ziet zal onder de indruk zijn omdat hij feitelijk slaggitaar en leadgitaar tegelijk speelt. “Je hebt maar twee vingers nodig om die noten tegelijk te spelen”, relativeert hij zelf. “Eigenlijk heb ik dat van mijn vader geleerd, dus het is voor mij heel eenvoudig om mijn eigen bas, gitaar en solo’s te spelen.

“Soms zijn mensen verbaasd dat het maar één gitaar is. Ze geloven het vaak niet. Dan denken ze dat ze twee gitaristen horen of dat ik een looperpedaal gebruik. Voor deze stijl heb ik geen tweede gitarist nodig. Als we er een hebben, wordt het een stuk makkelijker voor me, maar daar kun je ook lui van worden.” (Kevin Pasman)

Kiss Diouara

The Bros. Landreth

Smaakvolle mix van americana en soul

BNB Studios

Heb je behoefte aan nieuwe nummers die americana en soul mengen? Dan zou ‘Come Morning’ van The Bros. Landreth wel eens het album van het jaar voor je kunnen zijn. De tien nieuwe nummers van zanger/gitarist Joey Landreth en zijn bassende broer David zijn rijk aan sfeer en smaakvol. Hoewel de nummers een klassieke evergreen-sfeer hebben, is de productie van deze tijd. De meeste instrumenten klinken intiem en droog, alsof je in dezelfde ruimte als de band staat. Joey’s smaakvolle slidegitaarwerk is een extra vermelding waard. Hij speelt het liefst in een open C-stemming met zijn slide om zijn ringvinger, wat tot soulvol, rootsy spel leidt. Hij heeft bovendien een mooie old school pedalencollectie waarmee hij verschillende kleuren in zijn sound creëert. Zijn looping voor harmonische, ambient stukken is zeer creatief. Een fantastisch album dat bij ons nog vele draaibeurten zal krijgen. (Jason Sidwell)

PRONK: STEVIG MAAR CATCHY

Arjan Pronk is vooral bekend als voormalig bassist van Bökkers. Zijn eigen band Pronk ligt daar niet mijlenver vandaan, maar heeft een duidelijker punk- en garagerockinslag. Het tweede Pronk-album, ‘Mayonaise’, klinkt dus aanzienlijk steviger dan Bökkers, maar het heeft wel een opvallend catchy rock ‘n’ roll-vibe. Ronkende bassen, gruizige gitaren en opvallend luchtige zang lijken elkaar van het album af te willen drukken, maar vullen elkaar tegelijkertijd verrassend goed aan. Met een flinke scheut humor; dat hoort erbij.

HAN UIL: LUISTERPROG

Op ‘Walking In Circles’ toont Han Uil zich het soort progrocker dat zich realiseert dat liedjes luisterbaar moeten zijn. De zware openingsriff van opener *Eternally* zet je op het verkeerde been; wat erna volgt is een verzorgde, goed gearrangeerde progplaat die zo nu en dan uitstapjes naar barokke pop maakt en vol bescheiden, maar melodisch sterke gitaarsolo’s zit. De zang mist hier en daar wat kracht, maar dat wordt ruimschoots goed gemaakt door een veelheid aan mooie gitaarsounds.

Sammy Huijts

FRIS DEBUUTALBUM TT. ELZINGA

Wie zegt dat indie altijd moet rammelen? Debuutalbum ‘Parlour Girls’ van TT. Elzinga is een zorgvuldig geproduceerd indie-album vol zeer uitgesproken gitaarsounds. Op akoestische of juist heel licht vervormde slaggitaren stapelt Thijs Elzinga (Tim Knol, Altın Gün) dromerige melodielijnen met soms een behoorlijke dot chorus. Ook komt de pedalsteel regelmatig tevoorschijn. Elzinga’s benadering is net wat anders dan die van veel stijlgenoten. Dat maakt ‘Parlour Girls’ een bijzonder fris debuutalbum dat het aanhoren meer dan waard is.

Een mooi verhaal voor Inhalo

‘Sever’ is het debuutalbum van het Nederlandse Inhalo. De sfeervolle, vaak subtiele progrock van het kwartet verraadt echter dat Inhalo uit ervaren muzikanten bestaat.

Gitarist Roy Willems speelde voorheen met bassist Peter Cats en drummer Pepijn Gros in Ivy’s Dream. “Inhalo is een uitvloeisel van Ivy’s Dream”, aldus Willems. “*Subterfuge*, *Sisyphean* en *Pretenders* bestaan denk ik al tien jaar. Die hebben we ooit geschreven met een andere zanger. Op een gegeven moment werkte het niet meer met die oude zanger, dus moesten we op zoek gaan naar een nieuwe.

“Dat was in 2018. Toen hadden we de instrumenten voor ‘Sever’ er al op staan. Fons (*Herder, zanger*) hoorde van het project en dat we met Jochem Jacobs als producer samenwerkten. Hij heeft naar de ruwe mixen geluisterd en dacht: hier ga ik een mooi verhaal omheen maken. Uiteindelijk is dat een zeer persoonlijk verhaal geworden.

“De band kreeg zó’n andere smoel door hem! De zanglijnen veranderden, de teksten veranderden en daarom hebben we zelfs de akoestische gitaarpartijen die in een aantal nummers zitten opnieuw gearrangeerd en ingespeeld. Dat bood veel beter ondersteuning voor zijn zanglijnen.”

Aanvulling

“Toen we bij Jochem gingen opnemen, had ik twee versterkers mee: mijn Mesa/Boogie en mijn oude Marshall JMP. Met die twee versterkers stereo op vijf verschillende speakerkabinetten met diverse microfoons en pedalen hebben we de sounds voor ‘Sever’ gevonden.

“Omdat ik als gitaartechnicus bij Taylor werk, ben ik gelukkig in de rijke gelegenheid om akoestische gitaren te gebruiken. We namen de akoestische gitaren op in de tijd dat de nieuwe V-Class modellen net uitkwamen. De Grand Pacific mengt waanzinnig mooi met een 614ce Builder’s Edition. De intro van *Eventide,* bijvoorbeeld, die 7/8 groove. Als de akoestische gitaar erin komt is het een mix van die twee gitaren. Ik denk dat een producer dat ook fijn vindt om mee te werken.

“Daarnaast bouw ik zelf elektrische gitaren. Op ‘Sever’ hoor je er daar twee van. De meeste gitaarsounds zijn een neck-through gitaar in de stijl van een PRS singlecutaway. Voor de cleane sounds kan ik het halselement enkelspoels schakelen. Als ik iets meer een Strat-achtige sound wil, zoals in *Pretenders*, gebruik ik een zelfgebouwde Strat die op jarenzestig Strats gebaseerd is.”

De gelaagde sound van Inhalo lijkt live om twee gitaristen te vragen en dat gebeurt nu ook. “We hebben een nieuw bandlid”, verkondigt Willems. “Susana Raya. Zij gaat live de gitaarpartijen met mij op zich nemen. Met vier man is het live moeilijk te reproduceren. Susana bood zelf aan om ons te helpen. Ze is een heel goede muzikante en een mooie aanvulling. Ook voor Fons zijn stem.” (Kevin Pasman)

24 nieuwe nummers met bijbehorende video's

Ambitieus vierluik Tedeschi Trucks Band

David McClister

Een van de meest ambitieuze projecten die we de laatste tijd gehoord hebben is 'I Am The Moon' van de Tedeschi Trucks Band: een collectie van 24 nummers verspreid over vier albums waarvan er vanaf juni elke maand een verschijnt. Bovendien hoort bij ieder deel van het project een video die online beschikbaar zal zijn. Bij elkaar meer dan twee uur muziek die geïnspireerd is door hetzelfde Perzische verhaal over liefde en verlies dat de basis vormde voor *Layla* van Derek & The Dominos. 'I Am The Moon I: Crescent' bevat vijf nummers met precies de energie en vurigheid die we van Derek Trucks' en Susan Tedeschi's twaalfkoppige band mogen verwachten. Het titelnummer is een prachtige ballade, terwijl *Circles 'Round The Sun* een vette groove als basis heeft waar Trucks' slidegitaar overheen kan dansen. Het is een hapklare ouverture voor de komende delen - en we kunnen nauwelijks wachten. Deel twee ('Ascension') verscheen begin juni, het derde deel ('The Fall') komt op 29 juli uit en het vierde deel ('Farewell') op 26 augustus. Je hebt dus de hele zomer iets om naar uit te kijken. (David Mead)

G NIEUWE LIVERELEASE BLACK STONE CHERRY

De relatief stevige southernrock met vleugjes grunge en alternatieve metal van Black Stone Cherry komt vooral live goed uit de verf. 'Live From Royal Albert Hall... Y'All!' onderstreept hun goede livereputatie. De gitaren van Ben Wells en frontman Chris Robertson moeten soms hun best doen om boven de veel te hard ingemixte drums uit te komen, maar de uitvoeringen zijn sterk en de setlist is een goede bloemlezing van het oeuvre van de band.

G EERSTE DARKANE-ALBUM IN NEGEN JAAR

Darkane's mix van technische thrashmetal, melodieuze deathmetal en klassieke invloeden is uniek, maar het Zweedse vijftal wist nooit het publiek te vinden dat het verdient. Misschien dat we daarom negen jaar op 'Inhuman Spirits' moesten wachten. De composities zijn ietwat directer dan in het verleden, maar gelukkig meteen herkenbaar als Darkane. Christofer Malmström en Klas Ideberg wisselen moeiteloos tussen woeste riffs, memorabele harmonieën en vlugge, maar altijd melodisch sterke en soms fusion-achtige solo's. Welkom terug!

Mathias Blom

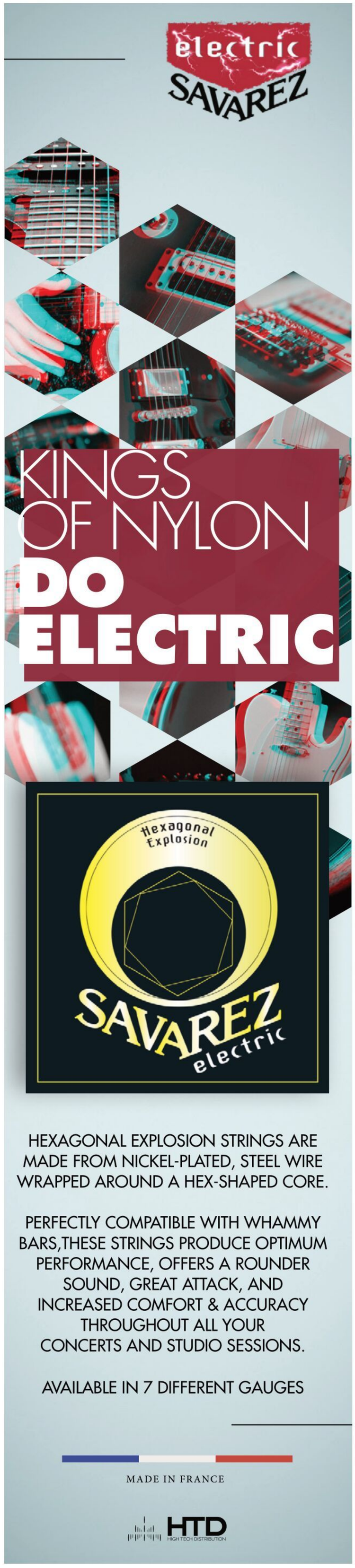

Unieke Fender voor James Bay

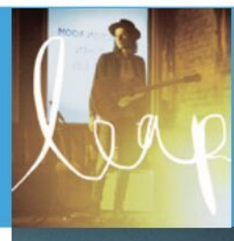

James Bay kan niet blijer zijn met zijn nieuwe gitaar. Het heeft vier jaar nodig gehad, maar de unieke Fender Pink Lemonade Mustang is er net op tijd voor zijn nieuwe album 'Leap', zijn derde.

"Mijn nummer *Pink Lemonade* klonk te gek met P-90's over een Fender Princeton. In mijn stijl indierock is de Mustang een van die Fender gitaren die de sound en look bepalen. Een paar jaar geleden vond ik een Fender Cyclone, die ik niet gekocht heb, maar het was de enige Mustang met P-90's die ik ooit gezien heb. Dus ik zei tegen Fender: wat ik graag wil is een Cyclone met een P-90, een paar dingen tweaken en een roze-achtige kleur.

"Op iedere kop die ze ooit gemaakt hebben staat niets anders dan het logo en de modelnaam. Dus dat 'Pink Lemonade' erop staat is een primeur. Er gingen veel vergaderingen overheen voor het überhaupt mocht. Ik heb ze gevraagd om alles van de achterkant van de hals te halen, dus hij is erg houtig. De P-90's zijn handgewonden Curtis Novaks en ze zijn fantastisch."

'Leap' verschijnt op 8 juli. Bay licht een tipje van de sluier op: "Ik probeer altijd mijn grenzen te verleggen. Op mijn tweede album was dat met synthesizers. Maar de gitaar is waar ik me comfortabel voel. Er staat veel gitaar op het album. Nog steeds niet veel solo's, wat ik live wel doe, maar er zijn meer gitaarpartijen." (Ellie Rogers)

Jake Haseldine

Bluesrockfeest Joanne Shaw Taylor

Kit Wood

'Blues From The Heart Live' is een liveregistratie waarop Joanne Shaw Taylor het podium in vuur en vlam zet zoals alleen zij dat kan. In zestien nummers laat ze horen hoe uitstekend ze de gecontroleerde chaos van bluesrock onder de knie heeft. Joe Bonamassa en Kenny Wayne Shepherd zijn gastmuzikanten op een aantal nummers en geven de toch al zo sterke uitvoeringen een extra zetje. Op *Can't You See What You're Doing To Me* wisselen Taylor en Shepherd speels licks af en *I've Been Loving You Too Long* is Joanne in slowbluesmodus, compleet met een vurige, emotionele solo. 'Blues From The Heart Live' is verkrijgbaar op cd met de videoregistratie op dvd of blu-ray. (David Mead)

Akoestische solotour Jan Wouter Oostenrijk

Jan Wouter Oostenrijk neemt zijn liefde voor Arabische en Noord-Afrikaanse muziek zo serieus dat hij gitaren bouwt en modificeert om de kwarttonen die in die muziek voorkomen te kunnen spelen. Vaak doet hij dat samen met muzikanten uit die landen, maar momenteel tourt hij langs de Nederlandse theaters en poppodia met de akoestische solovoorstelling 'Traveling East'. Wie nieuwsgierig is naar de microtonale benadering van Oostenrijk, kan hem de komende tijd op de volgende plekken zien:

Theater De Lieve Vrouw, Amersfoort (24-6); ABC Libertas, Arnhem (25-6); De Parade, Den Haag (3-7); Maqam, Amsterdam (8-7); De Drom, Enkhuizen (17-7); Tuin De Lage Oorsprong, Oosterbeek (31-7); De Parade, Utrecht (1-8)

Tourdata voor later in het jaar vind je op maghrebjazz.nl

ORANGE
SEPULTURA
ANDREAS KISSER

ROCKERVERB 100 MKIII + PPC412

‘‘Since I saw Black Sabbath using the Orange amps I wanted to have one but it took many years since I had the chance to try one for the heavy, extreme music I do in Sepultura. They responded so well I was really surprised about the power and tone, beautiful bottom end and an amazing lead sound.
I’m very happy with my sound today, I can say finally I have the guitar sound of my dreams.”

VIND JE AMP

BAX SHOP - BRUGMAN MUZIEK - BRUNO’S GUITARS - DIJKMANS MUZIEK - DRUMS & CO
GUITARS AND BEANS - MUSIC VANDERHEYDEN - MUZIEKHANDEL JACKY CLAES
MUZIEKHANDEL REICHENBACH - MUZIEKHUIS LYANA - SOMMER MUSIC STORE - SOUNDPLAZA
THE GUITAR FACTORY - TIMMER MUZIEK - TO THE MAXX MUSIC - VAN DER MOER

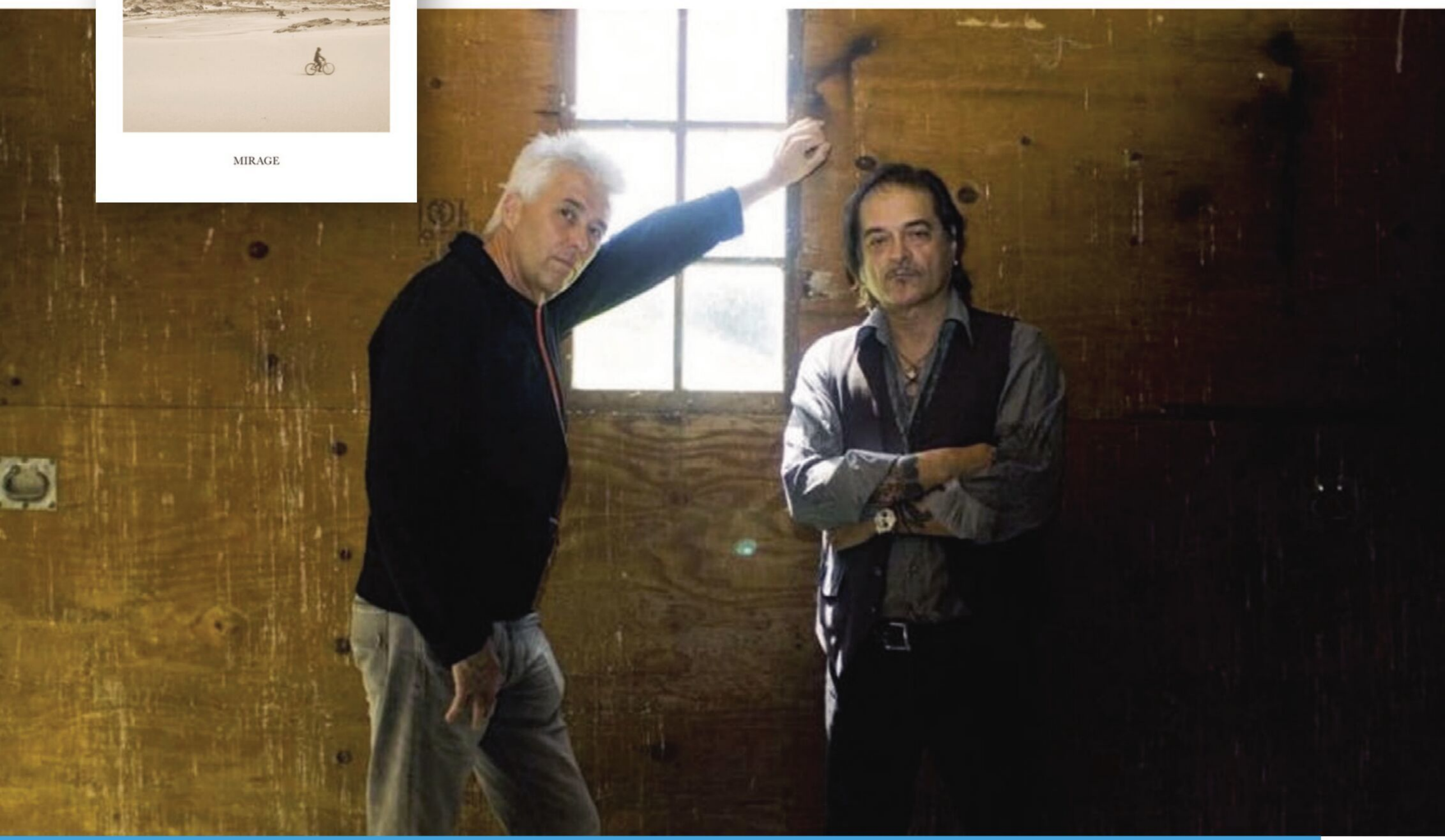

Bijzonder nieuw album Kooymans & Carillo

Na zijn ALS-diagnose die de Golden Earring dwong te stoppen is het misschien verrassend dat er nieuw werk is van George Kooymans. Met zijn goede vriend Frank Carillo werkte Kooymans over een periode van drie jaar in verschillende studio's in Nederland en de Verenigde Staten aan 'Mirage'. Volgens Carillo's inleidende tekst in het cd-boekje was het niet eens per se de bedoeling dat 'Mirage' een nieuw album zou worden. Ze gingen gewoon aan de slag met liedjes schrijven omdat ze dat leuk vonden.

Met dat in het achterhoofd is het des te verrassender hoe goed 'Mirage' klinkt. Het is geen verzameling bij elkaar geraapte demo's, maar een waardig album met tien uitstekend geproduceerde nieuwe nummers, waarop Kooymans en Carillo samen verantwoordelijk zijn voor de gitaar, zang en composities. Qua stijl is 'Mirage' een americana-album in de breedste zin van het woord. Dat varieert van folky nummers als *Den Of Thieves* en het titelnummer, dat enigszins doet denken aan George Harrisons interpretatie van Amerikaanse folk, tot bluesy groovemonsters als *Where The Devil Won't Go* en het fantastische *Sweet Revenge*.

Hoewel 'Mirage' vooral in het teken staat van de composities en de uitgekiende arrangementen, laten Kooymans en Carillo zich als zangers en muzikanten van hun beste kant horen. Kooymans zingt zoals we van hem gewend zijn – niets aan zijn stem verraadt een slopende neurologische aandoening. Zijn dunnere, zuivere stem contrasteert fantastisch met de doorrookte stem van Carillo.

Gezien het americana-achtige karakter van 'Mirage' speelt de slidegitaar vanzelfsprekend een grote rol. Carillo staat bekend om zijn sterke, geïmproviseerd aandoende slidegitaarspel, maar de credits verraden dat bijna al het slidewerk door Kooymans ingespeeld is. Hij heeft een duidelijke voorkeur voor een melodische aanpak. Dat betekent niet dat Carillo genoegen moet nemen met een rol als achtergrondgitarist. Vooral zijn bijna flamenco-achtige, maar wel elektrische solo in het midden van de relaxte bluesrocker *If I Go There* maakt veel indruk.

Bijna al het slidewerk is door Kooymans ingespeeld

Het enige nummer waar Carillo niet op te horen is, is de bonustrack *Seasons*. Dit nummer schreef Kooymans eind jaren zestig en werd uiteindelijk de debuutsingle van Earth & Fire. Kooymans' uitvoering is veel meer akoestisch, maar laat alsnog een ietwat symfonisch karakter horen.

'Mirage' is een bijzonder album dat veel beter klinkt dan Kooymans' gezondheid zou doen vermoeden. In de composities, de arrangementen en de productie is hoorbaar veel tijd en liefde gestoken. Dat moet de luisteraar er wel uit halen. (Kevin Pasman)

THE ORIGINAL

KOA SERIES

Builder's Edition
K24ce

THE ALL-NEW

700 SERIES

724ce

An expanded family of koa beauty. An expanded palette of koa sound.

Meet the newest addition to our koa guitar family.
Introducing the all-new, all-koa 700 Series – an inspiring new look, feel and sound for Hawaiian koa. You'll fall in love with koa in a whole new way. Learn more at taylorguitars.com.

Taylor Quality Guitars

Paradijs voor Muzikant

IN

BRUSSEL

Stars Music

SUPERSTORE

Gitaren en Basgitaren

Versterkers en Effecten

Digitale piano's

Synthesizers en Machines

Home studio

DJ

RUE DU MIDI 145 - 1000 BRUSSEL

+32 (0) 26 81 13 38

3 4 48 ANNEESSENS

P ROUPPE-FONTAINAS ACHTER DE WINKEL

STARS-MUSIC.BE STAR'S MUSIC BRUXELLES STARS.MUSIC.BRUXELLES

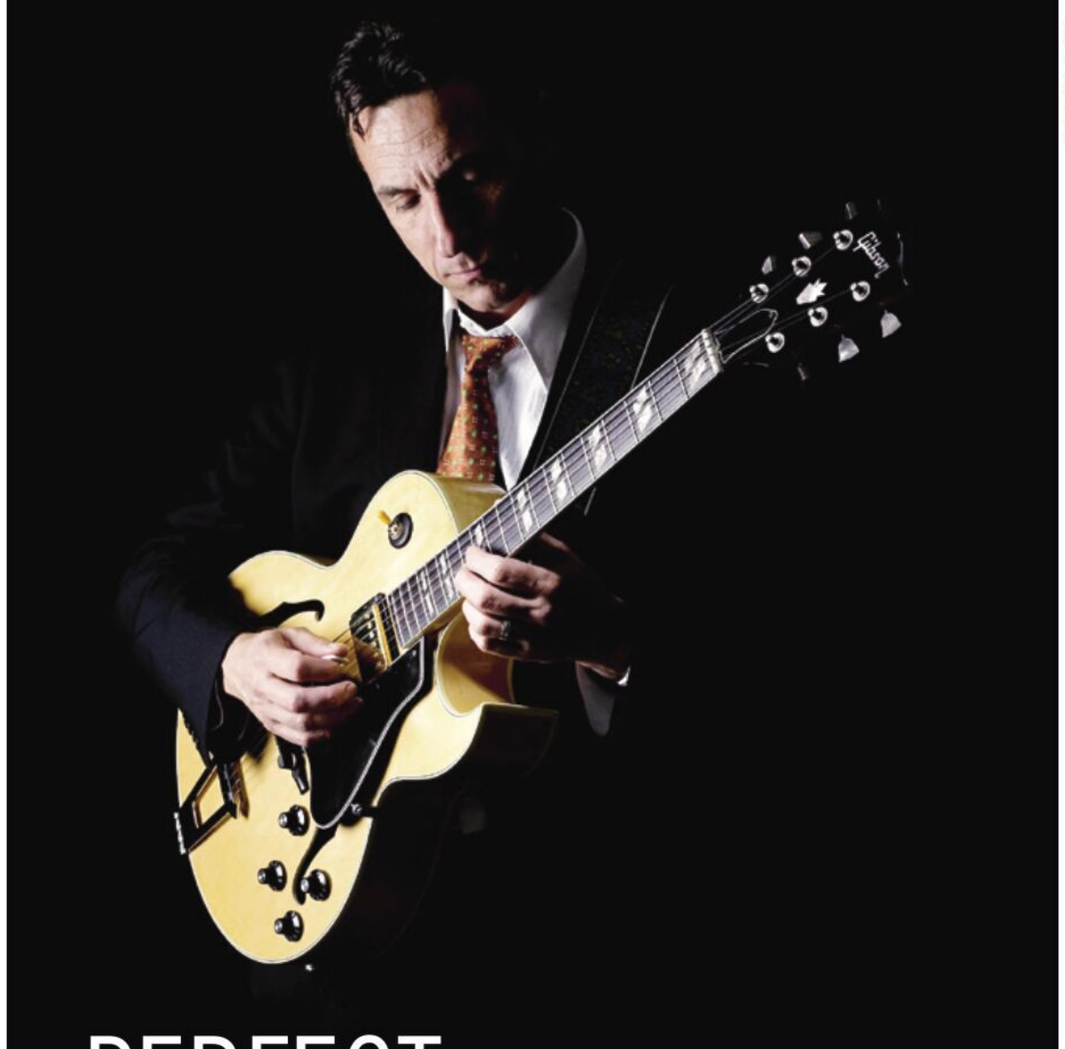

Rob Bakker

PERFECT

Tijdens een lange vliegreis terug uit Azië besloot ik het filmaanbod te laten voor wat het was en muziek te gaan luisteren. Er was van alles, blues, rock, jazz, pop, klassiek, maar tot mijn verbazing bleef ik hangen bij de grootste hits van de groep waarvan Joe Satriani ooit zei dat hij hoopte ooit de perfectie van hun vocale tracks te kunnen benaderen: Abba. Inderdaad, het Zweedse kwartet uit de jaren zeventig dat tot de meest succesvolle bands ooit gerekend mag worden en waarvan het tegenwoordig veel cooler is als je ze bewondert dan vroeger. Was je vroeger een Abba-fan, dan was je toch een beetje een watje, terwijl je tegenwoordig gewoon een zeikerd bent als je geen Abba luistert. Want goed, dat zijn ze. Oké, de glimmende pakjes van het begin, geïnspireerd door de glamrock die vanuit het Verenig Koninkrijk was overgewaaid, dat had niet gehoeven. Maar de Zweedse *wall of sound*, de ijzersterke composities en de perfecte uitvoering van tracks als *SOS*, *Eagle*, *Ring Ring* en *Knowing Me Knowing You*: welke muzikant kan dat niet waarderen?

Nu is perfectie een moeilijk begrip als het om muziek gaat, want muziek is nu eenmaal niet te meten en bovendien enorm subjectief. Maar ik houd als criterium aan dat een track perfect is als je er niets aan kunt veranderen zonder hem slechter te maken. In dat geval is alles wat er moet zijn ook aanwezig en is er niets wat niet bijdraagt. Vorm en inhoud versterken elkaar en alles valt op zijn plek. Van Bennie en Björn - de olijke Abba-pianist en even olijke Abba-gitarist en bovendien de songwriters van menig klassieker - is bekend dat ze in de studio net zo lang doorgingen tot ze tevreden waren. Dus perfectie heeft zijn prijs en komt niet aanwaaien. Gitaristen Lasse Wellander en Janne Schaffer moeten heel wat overuren gemaakt hebben voor ze hun ‘59 Les Paul Standard en ‘57 Les Paul Goldtop weer konden inpakken. Maar goed, je verkoopt niet zo maar bijna 400 miljoen albums.

Perfectie. Natuurlijk, JS Bach, Charlie Parker, Charlie Christian, daar kun je geen noot veranderen om het beter te maken. Maar als het om popmuziek gaat, wordt het niet perfecter dan Abba.

Michiel Roelse

TALKBOX

Wat is je favoriete gitaardecennium?

Kevin Storm, gitarist

“The eighties. Zelf geboren in 1980 en opgegroeid met bands als Guns N’ Roses, de gitaarhelden die Michael Jackson op het podium haalde en meer. De beste albums van Ozzy. De Flying V in de clip van *Crazy Train* was waar ik het licht zag en nooit meer ben gestopt. Puntige gitaren en heavy metal kwamen en bleven. Mijn hele leven staat in het teken van de gitaar en zonder die helden van toen was mijn leven nooit hetzelfde geweest!”

Erk Willemsen, hoofdredacteur

“Een veelomvattende vraag! Ooit zei ik in een radioprogramma dat Santana mijn favoriete gitarist is. De presentator keek verbaasd op… Ik lichtte toe dat ik hem niet per se ‘de beste’ vind, maar hem wel verkies omdat hij een onmiskenbare stijl heeft neergezet en vanaf Woodstock vijf decennia lang een herkenbaar (soms té herkenbaar!) geluid heeft weten te produceren. Is de jaren zeventig dan ‘mijn decennium’? Nee! Dat is het huidige decennium, omdat ik iedere dag weer nieuwe gitaristen mag ontdekken die weer iets heel moois neerzetten, zoals Gilad Hekselman, Tosin Abasi, Mark Lettieri, Mary Halvorson, en ga zo maar door!”

Co Koenen, redacteur

“Ik houd van kort maar krachtig en to the point, en daarom denk ik dat mijn favoriete gitaardecennium de jaren zestig is, een tijdperk waarin alles nog strak omlijnd was en zelfs een enkele bend al opwindend was. Heel anders dan de gitaarexcessen van de jaren zeventig die volgden. Qua sounds houd ik ook van de sixties, al zijn er sinds de opkomst vanaf de jaren negentig van boetiekversterkers en -pedalen erg veel goede geluiden bij gekomen. In de jaren zestig had je bijvoorbeeld maar een handvol fuzzpedalen, terwijl je nu tientallen merken hebt die van de fuzztoon een ware wetenschap gemaakt hebben.”

Eerbetoon Pat Martino

In de winter van 2021 namen enkele topgitaristen stukken van jazzgrootheid Pat Martino op, nu uitgebracht onder de titel ‘Honoring Pat Martino, Volume 1’. Adam Rogers en Peter Bernstein wisselen elkaar af op *Inside Out* en Kurt Rosenwinkel speelt gitaar, bas en drums op *Black Glass*. Fareed Haque speelt de nylonsnarige akoestische gitaar voor het ritmische *Line Games* terwijl de bossanovavibe van *Willow* Sheryl Bailey en Ed Cherry hoorbaar inspireert. *Noshufuru* bevat bijtend gitaarwerk van Rez Abbasi en Jeff Miles en *Lament* een smaakvolle solo met precieze flageoletten van Russell Malone. Als laatste noemen we *Joyous Lake*, waarop Nir Felder en Oz Noy open harmonieën spelen op hun Strats. Een prachtig eerbetoon aan een jazzmeester. (Jason Sidwell)

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

ARABLE

th·mann

LTD Viper 1000 MSTBC

Verrassend

De Viper is met zijn dubbele hoorns LTD's variatie op de Gibson SG. Het grote verschil is de offset body, met een bovenste hoorn die wat meer naar voren wijst dan de onderste en hierdoor een moderner uiterlijk heeft. tekst **Gertjan Smit**

Net als zijn grote voorbeeld is de Viper 1000 gemaakt van mahonie en hij is voorzien van een donkere transparante cherry finish waardoor je de prachtige houtnerf kunt zien. De hals is gemaakt van drie delen mahonie, wat samen met de voluut bij de kop voor een stabiele constructie zorgt. De hals is met een zogenaamde set-thru verbinding diep verlijmd in de body waardoor de overgang nagenoeg naadloos is. Hierdoor zijn ook de hogere posities op de hals met zijn 24 roestvrijstalen jumbofrets gemakkelijk bereikbaar omdat er geen hielblok in de weg zit. De donkere toets is van ebben, wat klanktechnisch een mooie tegenhanger is voor het warmere mahonie en de gitaar naar verwachting meer in balans zal brengen. De snaren lopen door de body over een Tonepros tune-o-matic brug naar de lockingstemmechanieken waardoor de gitaar prima op stemming blijft. De Viper ziet er verder vrij sober uit met zijn zwarte hardware en een enkele zwarte binding langs de hals en de kop.

De humbuckers in de gitaar zijn de inmiddels bekende Fishman Fluence pickups, alleen dit keer zonder elementkapjes zodat ze eruit zien als standaard humbuckers, wat weer mooi aansluit bij het algehele karakter van de gitaar. Ze heten dan ook heel toepasselijk Fishman Fluence Classic Open Core Humbucker.

Deze nieuwe Fluence pickups hebben daarnaast in plaats van twee nu drie verschillende voicings tot hun beschikking; naast een alternatief humbuckergeluid is er een enkelspoelsgeluid toegevoegd.

Je activeert deze voicings met de volume- en toonpush/pullpotmeters. Met de toonpotmeter uitgetrokken krijg je voicing twee, een wat helderdere, meer open humbuckervariant die we dus al kenden van de eerdere generatie Fluence pickups. Trek je de volumepotmeter uit, dan activeer je voicing drie, de enkelspoelsstand. Deze laatste is trouwens dominant als je beide potmeters tegelijk hebt uitgetrokken. Tot slot is er een driestandenschakelaar om de elementen te selecteren.

Geluid

Akoestisch klinkt de gitaar vol, maar ook mooi helder en gebalanceerd ondanks dat hij in zijn

Rivalen

- Gibson SG Standard HC
- Yamaha Revstar RSP 20

veelzijdig

geheel van mahonie is gemaakt. Zoals verwacht geeft het ebben van de toets net dat extra beetje *sparkle* aan het geheel. De gitaar ligt lekker in de hand en is perfect afgewerkt. De frets zijn netjes gepolijst en afgerond. Dit samen met de lage actie maakt dat de gitaar haast als vanzelf speelt. Ik moet zeggen dat gitaren die tegenwoordig in Indonesië worden gebouwd over het algemeen van erg goede kwaliteit zijn. Deze LTD is daar zeker geen uitzondering op.

Eenmaal aangesloten met de humbuckers in de volle stand doet de gitaar wat je ervan verwacht. De hoge output van de pickups zorgt voor een strak en gedefinieerd geluid. Of het nou snelle riffs op de brughumbucker zijn of warme leads op het halselement, het staat als een huis. Schakel je voicing twee in, dan behoudt de Viper zijn algehele karakter, alleen krijg je net wat meer tophoog. Met behoud van het strakke laag wordt je geluid hierdoor wat opener en transparanter. Ideaal voor als je wel dat volle humbuckergeluid wilt, maar het bijvoorbeeld minder aanwezig in de mix moet zijn. Je hoeft dan niet de instellingen op je versterker of effectpedaal aan te passen, maar simpelweg alleen de toonpot uit te trekken. Ik vond het vooral heel erg goed werken op de halshumbucker, die van nature wat voller en donkerder klinkt. Je behoudt zo de warmte zonder dat het te modderig wordt.

Bij voicing drie krijg je zoals gezegd de enkelspoelsstand. Deze nieuwe toevoeging aan de Fluence elementen is een welkome aanvulling. Het halselement klinkt hierbij vol en helder, precies wat je wilt van een goede singlecoil. Het brugelement is een stuk feller, maar nog steeds heel muzikaal en niet te scherp, met een mooie twang. Het deed me erg denken aan een goed Telecaster-geluid. Een Viper zal niet de eerste gitaar zijn waar je aan denkt bij countrylicks, maar het kan dus wel. Als je dan beide elementen combineert, dan krijg je dat typische tussenstandgeluid dat ideaal is voor bijvoorbeeld funky licks of bluesrock.

Conclusie

De Viper 1000 MSTBC is een prachtige gitaar en kan veel meer dan je op het eerste gezicht zou denken. De afwerking en bespeelbaarheid is dik in orde. Hij is resonant en ligt lekker in de hand, dus wat wil je nog meer? Dankzij de Fishman Fluence elementen is hij ook nog eens superveelzijdig want je hebt in totaal maar liefst negen verschillende geluiden tot je beschikking. Uiteraard blinkt hij uit in rock en metal, wat je ook zou verwachten van een LTD gitaar, maar dankzij de extra voicings krijg je er een heel palet aan klanken bij, waardoor er eigenlijk geen stijl is waarin de Viper zich niet thuis zal voelen. G

LTD VIPER 1000 MSTBC

RICHTPRIJS: € 1449,-
LAND VAN HERKOMST: Indonesië
TYPE: elektrische solidbodygitaar
BODY: mahonie
HALS: 3-delig mahonie
TOETS: ebben
RADIUS: 350 mm
FRETS: 24, jumbo, roestvrij staal
MENSUUR: 629 mm
STEMMECHANIEKEN: LTD lockingtuners
BREEDTE TOPKAM: 42 mm
BRUG: Tonepros Locking Tune-o-Matic
ELEKTRONICA: 2x Fishman Fluence Classic Open Core Humbucker, volume- en toonregelaar (beide push-pull)
HARDWARE: zwart
GEWICHT: ong. 3 kg
KLEUR: See Thru Black Cherry
DISTRIBUTIE: Sound Service, Berlijn (D), tel. 0049 (0)337089330
WEBSITE: sound-service.eu

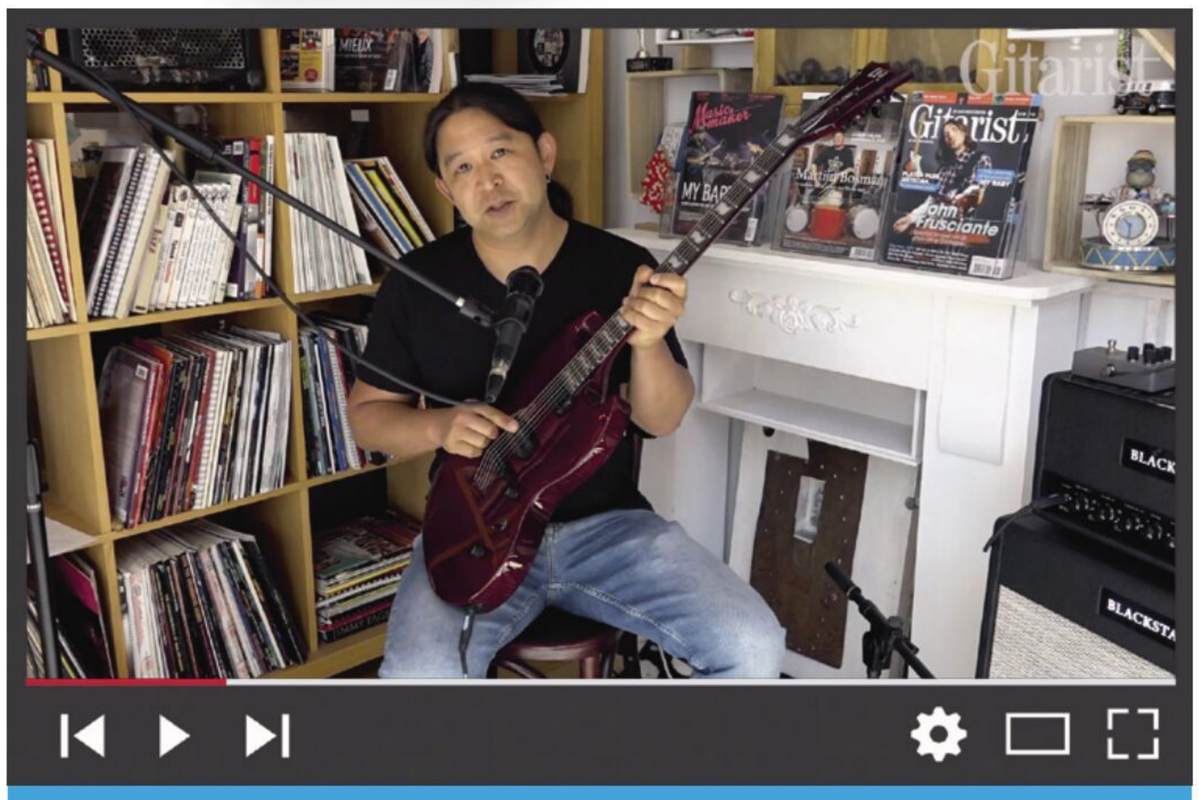

Video van de test op Gitarist Extra

Gertjan maakte ook een video van zijn test in de Aquarium studio op de Gitarist-redactie. Hij laat de gitaar in detail zien en demonstreert alle geluidsmogelijkheden. Gitarist.nl/extra

LTD VIPER 1000 MSTBC

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Nette afgewerkte en veelzijdige gitaar

HARLEY BENTON MR-MODERN & MR-CLASSIC

HEEL BEHO MODERNE

HARLEY BENTON MR-MODERN CAR
PRIJS: € 349,-
LAND VAN HERKOMST: Indonesië
TYPE: massieve elektrische gitaar met dubbele cutaway
BODY: elzenhout
BRUG: Wilkinson VS-50 II Precision Tremolo
TOETS: Macassar ebbenhout
HALS: Canadees A-grade esdoorn
FRETS: 22 medium
MENSUUR: 25,5 inch (648 mm)
BREEDTE TOPKAM: 42 mm
TOPKAM: Graphtech Tusq
ELEKTRONICA: 2x Artec AHC-90 Soapbar Alnico-5 humbucker, volume- en push/pulltoonregelaar, 3-weg elementschakelaar
HARDWARE: Kluson-stijl Wilkinson lockingstemmechanieken - verchroomd
LAK: hoogglans
AFWERKING: Candy Apple Red (testmodel), Pearl White, Metallic Blue, Sunburst, Black
LINKSHANDIG: ja
OPTIES: ook als baritongitaar verkrijgbaar in Sunburst
DISTRIBUTEUR: Thomann GmbH, Burgebrach (D), tel. +49 9546 9223 643
WEBSITE: harleybenton.com

Rivalen
- Eastwood Sidejack
- Hallmark 60 Custom
- Danelectro '64XT

Harley Benton heeft de laatste jaren een solide marktsegment in handen gekregen met budgetvriendelijke gitaren die bekendstaan om hun prijs-kwaliteitverhouding. Na alle gangbare gitaarvormen te hebben gehad gaat het merk nu voor meer buitenissige modellen. We bekeken de MR-Modern en MR-Classic. tekst **Kevin van der Meijden**

MR verwijst naar Mosrite, het merk dat in de jaren zestig furore maakte onder rock 'n' roll- en countrygitaristen. In 1963 maakte het bedrijf een signaturegitaar voor surfrockers The Ventures, die in 1965 een vervolg kreeg onder de toepasselijke naam The Ventures II. De cultstatus van Mosrite werd in de jaren tachtig gevestigd, mede doordat Johnny Ramone van The Ramones primair op een The Ventures II speelde. Andere gitaristen van naam die op Mosrite spelen zijn Dave Alexander (The Stooges), Fred 'Sonic' Smith (The MC5), Kurt Cobain (Nirvana), Jerry Cantrell (Alice in Chains), Robert Smith (The Cure) en Kevin Shields (My Bloody Valentine). Een bont gezelschap dat zich onderscheidt door een eigen gitaargeluid zonder scrupules en met ruige randjes.

Ontwerp

Aan het ontwerp zelf is geen ruig randje te zien. De combinatie van een lange hoorn onder met een welving op het bovenblad doet de MR er uitspringen in een rij massieve elektrische gitaren, wat nog wordt geholpen door de schuingeplaatste pickup bij de hals. Een bescheiden witte slagplaat loopt in een druppelvorm richting de twee regelaars en jackuitgang. In tegenstelling tot veel doublecutaway-gitaren hebben de MR's drie stemmechanieken aan weerszijden van een asymmetrische kop die in dezelfde kleur als de body is afgewerkt. Een fraai en comfortabel ontwerp, al maakt de hoekige halsverbinding het lastig de hoogste frets te bereiken.

Constructie

Diezelfde frets zijn tegelijkertijd nergens scherp of hoekig, een plezante verrassing op een budgetvriendelijke gitaar. Het maakt bewegen over de zijdeglans C-hals, die zich door de medium dikte goed leent voor zowel akkoord- als soleerwerk, soepel en plezierig. Er is op alle details gelet: kwalitatief prima hardware, goed functionerende elektronica, fraaie afwerking en een set D'Addario EXL 110 snaren. Dat laatste lijkt een detail, maar het maakt direct uit de doos spelen des te prettiger.

Helaas laat de afstelling te wensen over. De Wilkinson WVS 50 IIK tremolobrug op de MR-Modern heeft de neiging in een andere positie dan neutraal terug te keren. In de

ORLIJKE REPLICA

praktijk betekent dit ontstemde snaren, waarna de tremolo-arm in tegengestelde richting bewogen moet worden om ze weer gestemd te krijgen. Jammer, daar de lockingtuners juist bedoeld zijn om de stemming te bewaren. Tevens voelt de brug stijf door de drie veren, waardoor subtiele tremolo-effecten lastig uitvoerbaar zijn. Op de MR-Classic staat de wraparoundbrug veel te hoog, waardoor de actie rond de 12 fret snel soleerwerk in de weg zit. Een afstelbeurt zou dit moeten verhelpen, wel is het goed hier bij aanschaf rekening mee te houden.

Geluid

Wanneer dit gebeurd is, kun je genieten van het volle en ronde clean van de soapbarelementen. De P-90's op de MR-Classic brengen dit met meer helderheid naar voren dan de humbuckers van de MR-Modern. Schakel je de humbucker met de push/pull-pot naar enkelspoels, dan krijg je meer helderheid ten koste van het volle karakter. De humbuckers geven daarentegen wel meer gas wanneer er oversturing aan te pas komt. Een goede fuzz als een Big Muff of een groezelige ProCo Rat distortion haalt een onbeschaamd ruig geluid in deze gitaren naar boven.

De P-90's op de MR-Classic laten zich daardoor het beste omschrijven als enkelspoels-plus: krachtiger dan een gemiddeld S-model om een overstuurde versterker goed uit de verf te laten komen, niet per se geschikt voor hardrock of metal. Powerakkoorden, riffs en melodielijnen passen prima, de nootdefinitie van arpeggio's gaat echter verloren wanneer de oversturing aan staat. Jammer, maar gezien het totale kostenplaatje niet verwonderlijk.

De MR-Modern doet dit in zowel enkelspoels- als humbuckerstand beter, waarbij individuele noten meer definitie behouden. Een ander pluspunt van de MR-Modern dubbelspoelselementen is het geringe verschil in output tussen de push- en pull-stand. Daar waar humbuckers in enkelspoels-stand soms een groot volumeverschil laten horen, voelt het bij de MR-Modern meer alsof je een volumeboostpedaal intrapt met een EQ-sectie die het laag en midden een tikkie omhoog zet.

Conclusie

Harley Benton maakt hun reputatie waar: de MR-Modern en MR-Classic slagen er grotendeels in de look en feel van een kostbare vintage gitaar te benaderen. Met name de MR-Modern biedt veel waar voor zijn geld met een zwevende tremolobrug en lockingtuners, evenals veel tonale opties dankzij de splitsbare elementen.

Voor de gitarist die zijn spaarrekening intact wil houden en met een kwalitatief prima gitaar buiten de gebaande paden wil treden, zijn de MR-Modern en MR-Classic, na een goede afstelbeurt, prima opties. G

HARLEY BENTON
MR-CLASSIC BK
PRIJS: € 267,-
LAND VAN HERKOMST: Indonesië
TYPE: massieve ektrische gitaar met dubbele cutaway
BODY: lindehout
BRUG: vaste wraparound-brug
TOETS: jatoba
HALS: Canadees A-grade esdoorn
FRETS: 22 medium
MENSUUR: 25,5 inch (648 mm)
BREEDTE TOPKAM: 42 mm
TOPKAM: plastic
ELEKTRONICA: 2x Artec P-90 Alnico-5 vintage-stijl enkelspoelselement, volume- en toonregelaar, 3-weg elementschakelaar
HARDWARE: Kluson-stijl Wilkinson stemmechanieken - verchroomd
LAK: hoogglans
AFWERKING: Black (testmodel), Pearl White, Metallic Blue, Sunburst, Candy Apple Red
LINKSHANDIG: ja
OPTIES: ook als bariton-gitaar verkrijgbaar in Sunburst

HARLEY BENTON MR-MODERN & MR-CLASSIC

OORDEEL 4/5

GITARIST ZEGT: Hedendaagse, budgetvriendelijke Mosrite-stijl gitaren die meer dan waar voor hun geld bieden qua uiterlijk, speelbaarheid en geluid

BLACKSTAR ST. JAMES 50 EL34 COMBO
RICHTPRIJS: € 1299,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: buizencombo
VERMOGEN: 50 watt (2 watt)
BUIZEN: 2 x ECC83, 2 x EL34
AFMETINGEN: 46,2 x 53,5 x 25,9 cm (hxbxd)
GEWICHT: 12,8 kg
KAST: candlenut (kemiri)
SPEAKERS: 1x Celestion G12Z-70 Zypher
KANALEN: 2
REGELAARS: volume 1, gain 2, volume 2, bass, middle, treble, reverb, master
SCHAKELAARS: channel, channel 2 boost, 50 watt/sag/2 watt, Cab Rig (3 standen), FX loop level (+4/-10 dB)
VOETSCHAKELAAR: tweeknops footswitch (meegeleverd)
AANSLUITINGEN: footswitch, effectloop, trs & xlr line-out, externe speaker
EXTRA MOGELIJKHEDEN: usb-uitgang voor direct recording & Cab Rig, xlr- en trs-uitgang met Cab Rig, ingebouwde reactive load
REEKS: St. James 50 EL34 top verkrijgbaar
DISTRIBUTIE:
Face, Boom (B),
tel: (0032) (0)3 844 67 97
WEBSITE: face.be

Blackstar St. James 50 EL34 Combo & St. James 50 6L6H Head

Eenvoudig veelzijdig

Blackstar had een aantal doelen bij het ontwikkelen van de St. James buizenversterkers. Naast een uitstekende klank moesten ze een eenvoudige bediening hebben, moderne features en zeker niet te zwaar zijn. tekst **Steven Faber**

Bovenstaande uitgangspunten kunnen gerust ambitieus genoemd worden, maar Blackstar heeft eerder bewezen met verrassende resultaten te kunnen komen, dus de verwachtingen zijn hoog.

De St. James-serie omvat twee type versterkers, die allebei verkrijgbaar zijn als combo en top. Bij elke top is een bijpassend staand 2x12 kabinet beschikbaar. De tweekanaals 50-watt versterkers verschillen in de gebruikte eindtrapbuizen: je hebt de keus uit een 6L6- en EL34-model. Daarbij verschillen niet alleen de buizen van klank, maar heeft dat ook geresulteerd in andere voorversterkerkanalen. Beide versies hebben een clean kanaal dat is gebaseerd op een blackface Fender. De St. James 6L6 heeft daarbij een modern leadkanaal met meerdere gaintrappen achter elkaar, terwijl het tweede kanaal van het EL34-model op een Vox AC30 is gebaseerd.

Volgens Blackstar zijn dit de lichtste 50-watt versterkers die er zijn en na het slepen en vervoeren van de amps voor deze test geloven we dat. Ze hebben dit bereikt door gebruik te maken van een moderne *switched mode* voeding, bekasting van het lichtere candlenuthout (kemiri) en lichtere speakers, de samen met Celestion ontwikkelde G12Z-70 Zypher, die is gevoicet naar de Celestion V30.

Voor deze test kregen we een 6L6H top en EL34 combo geleverd.

St. James 50 EL34 Combo

De EL34-modellen herken je aan het beige gemêleerd vinyl waarmee de kast is bekleed en het zwarte speakerdoek. Aan de voorkant licht het logo op zodra je de versterker aanzet. Aan de bovenkant zit een chic lederen handvat met daarachter het regelpaneel met fors uitgevallen regelaars, stevige tuimelschakelaars (power en standby) en drie kleine schakelaars voor vermogen (50 watt/Sag/2 watt), kanaal en boost. De

kast is aan de achterkant afgedekt met een rooster waarachter je de Celestion ziet zitten. Aansluitingen voor de luidspreker, een externe speakerkast, effectloop, footswitch, usb en line-out zijn aan de achterkant naar onder gericht. Dat kan een beetje priegelen zijn, maar gelukkig staat op het achterpaneel goed aangegeven wat waar zit.

De regelaars bieden geen geheimen: we hebben volume voor kanaal één (clean), een gain- en volumeregelaar voor kanaal twee, een driebands EQ, reverb (digitaal) en master. Met de vermogensschakelaar kies je tussen de 50- en 2 watt-stand of voor ‘sag’, waarbij je iets minder dan 50 watt vermogen hebt met wat meer compressie.

Gebruik

Al is de St. James heel eenvoudig te bedienen, achter de schermen gebeurt er veel. Ga je van kanaal één met zijn blackface klank naar het Vox-achtige tweede kanaal, dan verdwijnt de terugkoppeling (feedbackloop) in de eindtrap en schakelt de versterker over op een andere EQ. Dat kan doordat de regelaars voor bass, middle en treble dubbele potmeters hebben. Je schakelt dus naar de andere set potmeters, die ook een ander circuit bedienen. Zo heeft kanaal twee een actieve middentonenregelaar naast passieve regelaars voor bass en treble. Het gevolg is dat het klankverschil heel realistisch is, je hebt echt twee heel verschillende karakters aan boord. Is kanaal één strak en niet te oversturen, kanaal twee heeft naast een andere klank met meer nadruk op middentonen een losser karakter en kun je met de gainregelaar weldegelijk laten oversturen. De boostschakelaar voegt nog eens 10 dB toe, dus dan wil hij echt wel. Overigens zijn beide kanalen goed met pedalen te gebruiken. Je zal merken dat sommige pedalen beter klinken op kanaal één terwijl andere het beter doen bij kanaal twee.

De 2 watt-stand werkt prima voor thuis. Zet je ‘m op sag, dan is het verschil met de 50 watt-stand subtiel. Meer iets wat je voelt tijdens het spelen dan dat de luisteraar het zal opmerken. De reverb is digitaal en klinkt als een roomreverb van een redelijk grote ruimte.

St. James 50 6L6H Head

De 6L6 St. James top kregen we met een 2x12 kabinet. Deze versterker (ook de comboversie) herken je aan zijn zwarte bekleding met wit speakerdoek. De achterkant van het kabinet is gesloten, maar een deel van het achterpaneel kun je openen als je houdt van een meer ruimtelijke sound. Ook hier de Celestion Zypher speaker (twee stuks ditmaal) waardoor het tillen geen moeite kost. Leuk detail: aan de achterkant van de speakerkast

Rivalen

St. James 50 EL34 Combo
- Koch Classictone II Twenty
- Tone King Falcon Grande

St. James 50 6L6H Head
- Hook Wizard
- Hughes & Kettner Tube-Meister Deluxe 40
- Revv G20

Extra mogelijkheden

De St. James versterkers hebben een *reactive load*-attenuator aan boord. Dat is een circuit dat op het uitgangssignaal reageert zoals een speaker en het vermogen opneemt. Zet je de standbyschakelaar op 0, dan is de speaker losgekoppeld, maar werkt de hele versterker nog met de attenuator. Je kunt deze stand gebruiken om stil te oefenen via de stereo line-out (hierop kun je een hoofdtelefoon aansluiten) of stil opnames te maken via dezelfde line-out, de xlr mono-uitgang of de usb-uitgang. Al deze uitgangen maken gebruik van de Blackstar Cab Rig-software, die ook is toegepast in de Dept. 10 pedalen. Cab Rig voorziet het na de uitgangstrafo afgetapte signaal van de simulatie van een speaker in een ruimte. Op het onder/achterpaneel zit een driestandenschakelaar waarmee je drie verschillende cabrigs kunt selecteren. De Cab Rig-software kun je downloaden van de Blackstar-website. Hiermee heb je de mogelijkheid zelf je favoriete cabrigs samen te stellen en in de St. James versterker op te slaan.

is een 9-volt aansluiting. Als je hier een adapter aansluit licht het logo op, net als bij de top.

Het regelpaneel van de top is gelijk aan dat van de EL34-amp met als enige verschil dat de boostschakelaar hier voice heet en je niet alleen meer gain, maar echt een andere klank geeft.

BLACKSTAR ST. JAMES 50 6L6H HEAD
RICHTPRIJS: € 1199,- (€ 599 voor kabinet)
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: buizencombo
VERMOGEN: 50 watt (2 watt)
BUIZEN: 2 x ECC83, 2 x 6L6
AFMETINGEN: 22,2 x 40,2 x 21,4 cm (bxhxd)
GEWICHT: 6,7 kg
KAST: candlenut (kemiri)
SPEAKERS: 2x Celestion G12Z-70 Zypher
KANALEN: 2
REGELAARS: volume 1, gain 2, volume 2, bass, middle, treble, reverb, master
SCHAKELAARS: channel, channel 2 voice, 50 watt/ sag/2 watt, Cab Rig (3 standen), FX loop level (+4/-10 dB)
VOETSCHAKELAAR: tweeknops footswitch (meegeleverd)
AANSLUITINGEN: footswitch, effectloop, trs & xlr line-out, externe speaker
EXTRA MOGELIJKHEDEN: usb-uitgang voor direct recording & Cab Rig, xlr- en trs-uitgang met Cab Rig, ingebouwde reactive load
REEKS: St. James 50 6L6 combo verkrijgbaar

Gebruik

Het cleane kanaal heeft een mooie rinkel in het hoog en bij kanaal twee kun je met de voice-schakelaar kiezen uit een klassiek leadkanaal met mooie houtige klank (denk Marshall) of een modernere sound die wat helderder is en meer open klinkt. Met een Les Paul kun je gelijk in Guns N' Roses-land komen, van de cleane tokkels tot de warm zingende leads. Voor midscoopmetal-ritmepartijen ga je naar voice II en draai je de middenregelaar terug. Ik kan me trouwens niet voorstellen dat er iemand zal zijn die meer gain wenst. Bij voice I heb je met vintage humbuckers ongeveer tot de helft een nog wat open klank, daarna nemen de oversturing en compressie flink toe. Bij voice II begint dat al op een kwart. Tegelijk kost het geen moeite een vintage crunch à la *La Grange* in te stellen, dankzij het prettige regelbereik van de gain.

Enige punt van kritiek - en dat geldt voor beide versterkers - is dat het regelpaneel wat krap is met deze grote knoppen. Daardoor verdraai je nog weleens wat als je een minischakelaar omzet. Gebruik je de footswitch, dan is dat probleem opgelost.

De stereo jackuitgang werkt heel goed om met hoofdtelefoon stil te oefenen. Het volume is prima in te stellen met de masterregelaar en de drie Cab Rig-standen (zie kader Extra mogelijkheden) geven heel verschillende, goed klinkende speakersimulaties. Via de usb-uitgang hebben we ook opnames gemaakt. Daarbij ziet de computer de St. James automatisch als audioinput zodat je gelijk aan de slag kunt. Het resultaat was ook hier uitstekend, met een natuurlijke klank, zowel clean als overstuurd.

St. James versterkers combineren rechttoe-rechtaan bediening met slimme techniek achter de schermen

Conclusie

Het is Blackstar gelukt om in de St. James versterkers een heel eenvoudige rechttoe-rechtaan bediening te combineren met slimme techniek achter de schermen. Daardoor zijn de versterkers veelzijdig in klank en hebben ze veel toepassingsmogelijkheden, van stil oefenen, live spelen met in-ears en direct recording tot blazen in een kroeg of op een groter podium. De klank is goed en beide versies werken uitstekend samen met pedalen. Daarbij zijn ze ook nog eens licht van gewicht en zien er goed uit. De enige vraag die overblijft is: ga je voor de klassieke sounds van Fender en Vox of combineer je liever een blackface clean met een stevig leadkanaal? G

BLACKSTAR ST. JAMES 50 EL34 COMBO
OORDEEL
GITARIST ZEGT: De ideale St. James voor wie met pedalen werkt

BLACKSTAR ST. JAMES 50 6L6H HEAD
OORDEEL
GITARIST ZEGT: Deze St. James biedt de beproefde combinatie van Amerikaans clean met Britse oversturing. En meer.

De sag-stand van de vermogensschakelaar is subtiel en voel je vooral bij het spelen

ESP®

CLASSIC LUXURY MODERN PLAYABILITY

EC-1000T CTM

With a traditional full-thickness mahogany body and custom multi-ply binding, at first glance the LTD Deluxe EC-1000T CTM might remind you of classic guitars from eras past. But take a closer look. Features like the EverTune constant tension bridge, stainless steel frets, a modern smooth heel joint, and innovative Fishman multi-voice pickups give you the sound and performance needed for the most contemporary music styles. See your new EC-1000T CTM guitars along with dozens of other superb "New for 2022" offerings at **www.espguitars.com**

EC-1000T CTM Violet Shadow

EC-1000T CTM Vintage Gold Satin

EC-1000T CTM Evertune Black

www.sound-service.eu

Regenboog-rebel

Furch Yellow Deluxe GC-CR

Hij ziet er misschien uit als een doodgewone grand concert met cutaway, maar dit model zit vol klankvolle innovaties. tekst **David Mead** foto's **Olly Curtis**

FURCH YELLOW DELUXE GC-CR
RICHTPRIJS: € 2590,- (incl. koffer)
LAND VAN HERKOMST: Tsjechië
TYPE: grand concert
BOVENBLAD: western red ceder
ZIJ/ACHTERKANT: Indiaas palissander
MAX. DIEPTE: 115 mm
MAX BREEDTE: 394 mm
HALS: Afrikaans mahonie
MENSUUR: 650 mm
STEMMECHANIEKEN: Gotoh 510 Silver Patina
TOPKAM/BREEDTE: 45 mm
TOETS: ebben
FRETS: 20
BRUG/STRINGSPACING: ebben/55 mm
GEWICHT: 2,04 kg
OPTIES: op speciale bestelling zijn verschillende opties beschikbaar, waaronder een topkam van 43- 48 mm breed - zie website voor meer details
LINKSHANDIG: nee
AFWERKING: full pore gloss
DISTRIBUTIE:
Furch Guitars,
Velké Němčice (CZ),
tel. +420 519 417 285
WEBSITE: furchguitars.com

Rivalen
- Dowina Cocobolo III
- Taylor Jason Mraz Signature

Wij houden Petr Furch en zijn in de Tsjechië gevestigde merk al een tijdje in de gaten. Furch viert dit jaar zijn 40-jarig jubileum, dus nieuw is het merk bepaald niet. Toch zijn hun gitaren een beetje onder de radar gebleven, behalve bij een selecte groep topgitaristen die kwaliteit willen zonder direct naar de bekende merken als Taylor of Martin te kijken. En als we het over 'topgitaristen' hebben, bedoelen we artiesten als Al Di Meola, Suzanne Vega en Glen Hansard, om er maar een paar te noemen.

Het lijkt misschien voorbarig, zo in het begin van een test, maar we kunnen eerlijk zeggen dat we nog nooit een slechte Furch gitaar hebben bespeeld sinds we het merk vele jaren geleden ontdekten. Dus toen de gelegenheid zich voordeed om een instrument te testen waarvan Furch zelf zegt dat het "een van onze meest technologisch geavanceerde gitaren" is, hoefden we niet lang na te denken. En over welke innovaties gaat het dan?

Kleurenpalet

Daar gaan we het straks over hebben. Laten we eerst eens vertellen waar de kleurrijke naam van de Yellow Deluxe vandaan komt. Furch heeft de gewoonte zijn instrumenten met de kleuren van de regenboog aan te duiden. Dus we hebben series met namen als Red, Orange, Violet en Indigo om een keus uit te maken. Al deze verschillende series omvatten gitaren met allerlei vormen, maten en houtsoorten - er is een Furch gitaar voor vrijwel elk budget.

Wat onze Yellow Deluxe betreft, die bevindt zich aan de bovenkant van de verschillende prijsklassen die Furch hanteert, maar is nog enigszins betaalbaar te noemen. Natuurlijk is ruim 2700 euro lang niet voor iedereen haalbaar, maar we hebben ze bij sommige dealers voor een paar honderd euro minder zien staan.

Dat betekent dat Furch stevige concurrentie heeft, goedkoper dan de hele grote merken, maar wel in dezelfde prijsklasse als de beste akoestische gitaren uit Azië.
We zeggen dat nu maar vast, want dan weet je waar je aan toe bent; deze gitaar is namelijk erg speciaal en we willen er zeker van zijn dat iedereen begrijpt in welke prijsklasse hij te vinden is voor we met de echte test gaan beginnen. En het wordt tijd dat we Yellow Deluxe en zijn specificaties eens van dichterbij gaan bekijken.

Ontwerp

De GC-CR in de naam van de gitaar staat voor grand concert (de vorm van de klankkast) en ceder/palissander (rosewood), waarmee direct de voor de klankkast gebruikte houtsoorten zijn vermeld. Het gaat om western red ceder van AAA-kwaliteit voor het bovenblad, een prima keus voor een zacht en gearticuleerd fingerpickinggeluid, met een zij- en achterkant van Indiaas palissander. De Tonewood Database zegt over Indiaas palissander dat het "de klank van mahonie zowel in het hoog als het laag verbreedt". We hadden het zelf niet beter kunnen zeggen, maar voor wat het waard is, willen we daar nog aan toevoegen dat palissander het geluid van een akoestische gitaar van 'lucht' en resonantie voorziet. In het beste geval lijkt het alsof je gitaar reverb ingebouwd heeft gekregen, zo ruimtelijk en vol klinkt dit toonhout.

De hals van de Yellow Deluxe is van mahonie, met een ebben toets met parelmoeren positiestippen, en de klankkast heeft een doorzichtige slagplaat en abalone rozet. Behoorlijk standaard, dus hoe zit dat met die innovaties? Nou, we hebben dus twee afgeschuinde kanten, een voor je onderarm en een aan de achterkant (ongeveer zoals bij een Strat). Dat is op zich niet nieuw, maar de manier waarop Furch dat gedaan heeft is dat zeker wel. Ze doen dat namelijk met behulp van een 3D-printer, wat niet alleen goedkoper, maar ook preciezer is. En als ze ons niets hadden verteld, hadden we gezworen dat die afgeschuinde randen van ebben of een andere donkere houtsoort gemaakt waren.

Dan heb je nog het bovenblad, zorgvuldig geselecteerd en van zangbalkjes voorzien om de beste tonale respons te garanderen, op een manier die je eerder zou verwachten bij speciale instrumenten van handgemaakte topkwaliteit.

GITARIST EXTRA

Video van de test op Gitarist Extra

www.gitarist.nl/extra

Een abalone rozet en een transparante slagplaat sieren het hoogwaardige ceder bovenblad

» Ook de ultradunne afwerking helpt, door de karakteristieke trillingen van het instrument niet in de weg te zitten. Furchs CNR System (Composite Neck Reinforcement) bestaat uit een halspen in een koolstof omhulsel. Het merk claimt dat op deze manier “90% van de vervorming van de hals door snaarspanning en veranderingen in de luchtvochtigheid wordt voorkomen, in vergelijking met traditionele halspensystemen”. Het betekent ook dat gebruikelijke manieren om de hals van een akoestische gitaar te verstevigen - bijvoorbeeld een halsblok - niet nodig zijn waardoor het bovenblad veel vrijer kan vibreren. Interessant, inderdaad, maar kun je dat verschil ook horen? Tijd om de gitaar eens op te pakken...

Gebruik

De Yellow Deluxe ligt prettig in je handen. De hals met zijn subtiele V-vorm is erg comfortabel. Het is bepaald niet de honkbalknuppel van een Strat of Tele uit de jaren vijftig, maar voelt substantieel en tegelijkertijd precies goed aan. Furch vertelde ons dat ze halzen met verschillende breedtes kunnen leveren, van 43 t/m 48 mm. De breedte van de Yellow Deluxe zit daar met 45 mm tussenin en loopt uit naar 57 mm bij de veertiende fret.

Hoe comfortabel een afgeschuinde rand voor je onderarm is, besef je pas wanneer je een gitaar bespeelt die er een heeft. Geen wonder dat deze steeds populairder worden. Heel opvallend is zo’n feature niet, maar de gitaar wordt er veel prettiger bespeelbaar door, zeker tijdens lange avonden.
De afgeschuinde achterkant van de Yellow Deluxe is ook een prettige toevoeging, zeker als je gewend bent een beetje over je gitaar heen te hangen tijdens het spelen.

En hoe zit het met het geluid? De breedte van het tonale spectrum verraste ons, eerlijk gezegd. Het laag is levendig en precies, het middengebied responsief en moddervrij, en de hoge frequenties zingen.
De Furch klinkt daarmee moderner dan de meer traditionele Martin of Taylor gitaren. Meer Andy McKee dan Bert Jansch. Het is een erg clean klinkende gitaar die goed en dynamisch reageert op verschillende speeltechnieken. Er is voldoende volume om een kamer te vullen.
Ons testmodel was niet voorzien van een pickup, maar voor live gebruik biedt Furch een aantal opties aan, waaronder de vertrouwde LR Baggs Anthem of Element systemen.

Een ongewoon kenmerk is de afschuining aan de achterkant van de gitaar, als bij een Strat

Conclusie

Je hebt denk ik wel begrepen dat de Yellow Deluxe ons prima is bevallen. De innovaties die in de gitaar verborgen zitten doen niet onder voor wat Martin bijvoorbeeld heeft gedaan met de Modern Deluxe Series, waar een traditioneel uiterlijk samengaat met een aantal eigentijdse extra’s.

Op de bespeelbaarheid valt niets aan te merken. Wat betreft het geluid, denken we dat de doorgewinterde traditionele akoestische gitarist die op zoek is naar de klank van het verleden beter verder kan kijken. Voor wie een meer eigentijds akoestisch pad wil bewandelen - bijvoorbeeld in de trant van Andy McKee of zelfs Mike Dawes - is dit een prima metgezel.

In een markt waar je bijna een extra hypotheek moet nemen om een gitaar van topkwaliteit en dito geluid te kunnen aanschaffen, is deze Furch een welkome uitzondering: topklasse die ook voor de minder bemiddelde, serieuze gitarist bereikbaar is. Probeer er eens een en kijk wat je ervan vindt. En mocht dit specifieke model je niet aanspreken, dan heeft Furch nog allerlei andere ontwerpen in de kleurrijke catalogus. G

FURCH YELLOW DELUXE GC-CR

OORDEEL

» **GITARIST ZEGT:** Hoge bouwkwaliteit met een karakteristiek, modern geluid

VOX MINI GO

PORTABLE MODELING GUITAR AMPLIFIER

Portable, at home, on the street and at a concert venue
Compact, light and mobile battery powered
Powerful and realistic amp models (based on Cambridge50 technology)
Vocoder for talking modulation effects and many more onboard effects
Mic input, AUX input, a headphone jack and a rhythm machine
Onboard looper on the VOX MINI GO 10 and VOX MINI GO 50

VOX MINI GO 3 - 1x 5“, 3W, Amp/FX Modeling, tuner, 33 ritmes
VOX MINI GO 10 - 1x 6,5“, 10W, Amp/FX Modeling, tuner / looper, 33 ritmes, tiltback mechanisme
VOX MINI GO 50 - 1x 8“, 50W, Amp/FX Modeling, tuner / looper, 33 ritmes, tiltback mechanisme

www.voerman.nl

Voerman & Meyer

Boss GX-100

Klankkleuren

Boss is terug, met hun meest gestroomlijnde vloerprocessor ooit. tekst **Alex Lynham**

Boss is de koning van de effectpedalen, maar op het terrein van multi-effecten was er ruimte voor verbetering. Want hoewel de geluiden voortreffelijk zijn, is de bediening van de Boss GT-modellen die we kennen vaak complex vergeleken met die van de concurrentie. Kan hun eerste vloerprocessor met touchscreen daar verandering in brengen?

Ontwerp

Hoewel je af en toe de handleiding nog nodig hebt, voelt dit apparaat een stuk gestroomlijnder dan eerdere Boss-modellen. Ben je eenmaal bekend met de drag-and-drop routing, dan blijkt die superieur aan de methoden om een signaalketen samen te stellen op voorgaande Boss multi-effecten. Bij het bewerken van parameters kun je zowel tikken en de knoppen voor snelle toegang onderaan gebruiken, als naar Knob-modus gaan waarbij alle parameters op het scherm te zien zijn.

Rivalen

- Mooer GE 300
- Line 6 POD Go
- Headrush MX5

De onderste rij voetschakelaars is makkelijk toewijsbaar, compleet met kleurcodes

De digitale modellen - waarvan we er al veel kennen van de formidabele GT-1000 - zijn ijzersterk en minder hadden we ook niet verwacht. Er is niet zo veel keuze als bij sommige concurrenten, maar de modellen die er zijn, zijn dynamisch en responsief. Zozeer zelfs dat ze eigenlijk niet meer te onderscheiden zijn van hun analoge voorbeelden. Hun enige tekortkoming - als je dat tenminste zo wilt noemen - is het ontbreken van 'problematische' frequenties; de modellen zijn net iets te perfect, maar voor veel gitaristen is dat waarschijnlijk juist een plus.

De GX-100 is Boss' eerste vloerprocessor met touchscreen - en kleurrijk ook

De GX-100 blinkt uit in de effectafdeling; ze klinken direct al fantastisch en hoe je ook aan de knoppen draait, een slecht geluid zul je er niet uitkrijgen. In een directe vergelijking zijn de delay-, reverb- en modulatieprogramma's net zo goed, zo niet beter dan die van de uitstekende Boss 500-modellen. Gecombineerd of gestapeld in een virtuele keten reageren de boosts en drives op een realistische manier en het programmeren van parallelle ketens is een makkie. Ze klinken trouwens ook erg goed in combinatie met een echte buizenversterker.

De praktijk

We vergeleken het spelen via een 'echte' versterker met het gebruik van de GX-100 direct in de mengtafel en die laatste optie was niet minder dynamisch of inspirerend dan de eerste. Het mooie is dat je met de Boss makkelijk stereo rigs of set-ups met meer versterkers kunt samenstellen. Het sjouwen van één, laat staan twee versterkers in het echte leven is geen pretje, dus daar ben je met een versterkersimulator als deze duidelijk in het voordeel. Of je nu een Marshall-achtige crunch wilt combineren met een Vox-achtig clean of een wet/dry-signaalpad wilt instellen, de resultaten zijn uitstekend.

Conclusie

Hoewel het leren kennen van dit apparaat wat tijd kost, is de GX-100 beslist niet moeilijk te bedienen en aan je voorkeuren aan te passen. Het samenstellen van signaalketens is niet zo makkelijk als bij sommige concurrenten, maar de kwaliteit van de geluiden maakt dat meer dan goed. Zelfs als je niet alle ampmodeling-mogelijkheden gaat gebruiken, is de kracht van deze processor duidelijk te horen bij het gebruik van de overdrive- en distortionmodellen, en de delay-, reverb- en modulatie-effecten zijn buitengewoon. Dit is Boss' beste multi-effect- en ampprocessor tot nu toe. G

BOSS GX-100

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Boss' beste vloerprocessor: geweldige sounds en eenvoudig(er) te bedienen

BOSS GX-100
RICHTPRIJS: € 599,-
TYPE: multi-effect/ ampmodeling-processor
EFFECTEN: 154
VERSTERKERMODELLEN: 23
A/D/A-CONVERSIE: 24 bits
AANSLUITINGEN: ingang, uitgang (l/mono, r), send & return, koptelefoon uit, Amp Ctl 1, 2, Ctl 3, 4/Exp 2 - alle jack; midi (in, out) connectors; usb b; blue-tooth-adapterpoort; netadapter
VOEDING: netadapter (meegeleverd)
DISTRIBUTIE:
Roland, Westerlo (B), tel. (0032) (0)14575811
WEBSITE: boss.info/nl

Source Audio ZIO

Een nieuwe booster met verschillende voorversterkersounds.

tekst **Trevor Curwen**

Volgens Source Audio laat de ZIO, het eerste geheel analoge pedaal van het merk, alles beter klinken. We hebben hier te maken met een preamp/boostpedaal met maximaal 20 dB aan boost en verschillende voorversterkercircuits om je geluid te kleuren. Daarbij fungeert hij als buffer en heeft hij een tone-switch waarmee je drie niveaus van interne elektrische capaciteit kunt instellen om kabellengte te simuleren en zo je geluid helderder of donkerder te laten klinken.

Het pedaal heeft twee uitgangen, waarvan de tweede dient als lijnuitgang of om permanent een stemapparaat aan te sluiten. Met de voetschakelaar kun je het pedaal aan- of uitzetten of het geluid muten, bijvoorbeeld om in stilte te stemmen.

Gebruik

De JFET is het meest transparante voorversterkercircuit van de drie en maakt je geluid harder en robuuster. Met de Low-Cut-optie kun je het laag reduceren. Handig! De Studio-stand (gebaseerd op de Pultec EQ) laat je gitaar veel beter klinken vanwege het gereduceerde laag en versterkte hoog. De E-Plex-instelling bootst de gouwe ouwe Echoplex preamp na en klinkt vol, rauw en gefocust.

Conclusie

Source Audio's ZIO zit vol opties die het allemaal verdienen om te worden ontdekt, of je hem nu altijd aan hebt staan voor een vettere sound of echt als booster gebruikt. Zet hem aan het begin van je signaalpad als toonmachine of als opkikker voor je drivepedalen. Als laatste in de keten kan ook, als 'mooimaker' of om je versterker op zijn donder te geven. G

SOURCE AUDIO ZIO ANALOG FRONT END + BOOST

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Je pedalenplank kan eigenlijk niet zonder dit kleine doosje vol mogelijkheden

INFO: SOURCE AUDIO ZIO ANALOG FRONT END + BOOST **RICHTPRIJS:** € 220,- **TYPE:** BOOSTER MET EXTRA'S **WEBSITE:** VOERMAN.NL

TC Electronic Impulse IR Loader

Instant impulse responses voor iedereen.

tekst **Trevor Curwen** foto **Phil Barker**

Een impulse response (IR) is als het ware een digitale geluidsfoto van een luidspreker met een microfoon ervoor in een ruimte. Het is een manier van luidsprekersimulatie die je in staat stelt overtuigende sounds vanuit je signaalketen naar de PA of recorder te sturen. De TC Impulse IR Loader, een pedaaltje zo groot als de minipedalen van dit merk, zijn bedoeld om het gebruik van IR's te vergemakkelijken. Er zijn 25 IR's ingebouwd en er is ruimte voor 74 eigen IR's van maximaal 200 ms lang. EQ is er in de vorm van laag- en hoogregeling.

Gebruik

De bediening is eenvoudig: een knop voor harder en zachter en knoppen om voor- of achteruit door de aanwezige IR's te scrollen. Met die laatste twee bedien je ook de EQ. De voetschakelaar kan worden gebruikt als bypass-schakelaar of in A/B-modus om tussen twee IR's te schakelen.

12 van de 25 interne IR's zijn officiële Celestion speakercab-IR's in de meest populaire formaten, van een 10-inch speaker tot 4 x12's. De acht eigen TC Electronic Pedal Platform IR's, inclusief versterkersimulatie, maken je pedalenplank klaar voor DI. Daarnaast zijn er nog vijf goed klinkende akoestische-gitaar-IR's om je gitaar met piëzo overtuigend akoestisch te laten klinken. Handig! Mocht je aan de set van 25 interne IR's niet genoeg hebben, dan kun je met behulp van een computer en de usb-aansluiting het pedaal vullen met eigen IR-bestanden via TC's gratis IR-organiser voor pc en Mac.

Conclusie

Een betaalbaar pedaal voor opslag en gebruik van impulse responses. G

TC ELECTRONIC IMPULSE IR LOADER

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een handige toevoeging aan je arsenaal, betaalbaar, eenvoudig in gebruik

INFO: TC ELECTRONIC IMPULSE IR LOADER **RICHTPRIJS:** € 120,- **TYPE:** IMPULSE RESPONS-PEDAAL **WEBSITE:** TCELECTRONIC.COM

FANTOMEN

CUSTOM

On Tour with Ghost

Photo © Ryan Chang

Hagstrom

www.hagstromguitars.com

Distribution for Belgium, Luxembourg and the Netherlands: MUSIK MEYER GmbH · MUSIK MEYER Benelux · Industriestraße 20 · 35041 Marburg · Germany · www.musik-meyer-benelux.com

‘Ik ben nu trotser gitaarspel’

Jack White

Jack White heeft dit jaar heel wat te melden - bijvoorbeeld twee nieuwe soloalbums. Toch is van een vooropgezet plan geen sprake, zo zegt hij. In tegendeel zelfs.

tekst **Joe Bosso** foto’s **Eleanor Jane**

“Geloof het of niet, ik heb nog nooit een album gepland. Meestal ben ik al halverwege als ik in de gaten krijg dat zich een nieuw album aandient en dan pas ga ik nadenken over hoe dat zich verhoudt tot de dingen die ik al gedaan heb. Je moet ervoor oppassen dat je niet te veel nadenkt over hoe het publiek het ziet wat je doet, want dat is dodelijk voor je creativiteit.”

We spreken Jack vanuit zijn huis in Nashville, waar hij - gedwongen door de pandemie - de songs voor zijn nieuwe albums schreef en opnam, in zijn Third Man Studios.

‘Fear Of The Dawn’, dat in april verscheen, staat vol stoer gitaarwerk terwijl het tweede album, ‘Entering Heaven Alive’, dat op 22 juli verschijnt, veel rustiger en akoestischer is. Op veel van zijn nieuwe songs bespeelde Jack zelf bijna alle instrumenten, waaronder een theremin.

Laten we het over songwriting hebben en hoe je er in korte tijd genoeg schrijft voor twee albums.

“De songs bleven komen, elke dag weer. Geen idee waar ze vandaan komen. Kwestie van uit de weg gaan en het laten gebeuren. Natuurlijk hielp de lockdown; beperkingen inspireren me, motiveren me zelfs.”

Hoe lang werk je aan een song voor je besluit of hij goed genoeg is, of niet?

“Als het niet snel interessant klinkt, verlies ik mijn belangstelling. Elke artiest is anders en ik hoor vrij snel of ergens leven in zit. Zoiets kun je niet leren. Een ander criterium is of ik het leuk zou vinden om een idee live te spelen. En als ik naar een mix luister en het doet me niks, ga ik verder met iets anders. Maar als ik denk dat het wat kan worden, blijf ik eraan werken.”

Je hebt je laatste albums zelf geproduceerd. Heb je overwogen een externe producer in te schakelen?

“Misschien doe ik dat in de toekomst. Een producer kan helpen als je jezelf niet wilt bezighouden met orkestratie, arrangeren, productie en dat soort dingen. Eerlijk gezegd ben ik meer geïnteresseerd in de productie van muziek dan in het eigenlijke spelen ervan. Spelen kan ik wel - ik ben nu trotser op mijn gitaarspel dan ik ooit ben geweest - maar de vraag is: kan ik iets tot leven brengen? Het produceren van anderen doe ik veel minder dan vroeger, in het begin van Third Man Records. Dat is omdat iedereen weer iets anders in een producer zoekt; voor de een moet je alles doen, terwijl je bij iemand anders alleen af en toe hoeft te zeggen dat het goed is.”

Hoe bepaalde je welke songs op welk van de twee albums terechtkwamen?

“Dit was de eerste keer dat mijn songs zo verschillend waren - de een heel hard en de ander juist heel zacht en melancholiek - dat ze op geen enkele manier bij elkaar pasten. Op mijn computer had ik ze verdeeld in twee playlists, dus die verdeling was eigenlijk al gemaakt.”

Glamrock

De eerste drie songs van ‘Fear Of The Dawn’ - *Taking Me Back*, *The White Raven* en de titeltrack - onderscheiden zich door de brute gitaarriffs. Wat is de verdeling tussen gitaar en synth op die tracks?

“Ik denk dat het 75% gitaar is. Zoals ik al zei ben ik erg trots op mijn gitaarwerk op deze albums. Als iemand me zou vragen naar een goed voorbeeld van mijn manier van spelen, zou ik waarschijnlijk ‘Fear Of The Dawn’ noemen. Er staan dingen op die ik nooit eerder heb gedaan, en ik heb er nieuwe technieken gebruikt waarvan ik niet wist dat ik ze beheerste. Volgens mij is me het eindelijk gelukt om dertig jaar experimenteren, op je bek gaan en steeds maar niet de juiste sound weten te vinden om te zetten in iets wat de moeite waard is. Nu ben ik eindelijk in staat om te doen wat je altijd hoopte te kunnen doen als je ouder was. Dat je eindelijk snapt waar je een microfoon moet neerzetten of hoe je alles uit een versterker krijgt wat erin zit. Dat is allemaal kennis waar ik een moord voor gedaan had toen ik 21 was. Ik hoopte al dat dat zou gebeuren als ik ouder werd en gelukkig begint het nu te komen.”

Een van je nieuwe songs, *That Was Then (This Is Now)*, klinkt als The Sweet, een glamrockband uit de jaren zeventig. Hoor je dat zelf ook?

“Zeker weten. Je beste werk zijn vaak de songs waarvan de een zegt dat het als The Sweet klinkt, een ander vindt dat het op Slade lijkt, en een derde het heeft over Marc Bolan. Over de beste songs zegt iedereen iets anders. Als iedereen dezelfde artiest noemt, voelt het bijna als een mislukking of als plagiaat. Ik probeer nooit bewust iemand na te doen als ik schrijf; kopiëren is zinloos. Bovendien kan ik dat helemaal niet. Als ik een

dan ooit op mijn

Jack met zijn fifties Kay archtop tijdens een optreden in Detroit

song zou willen schrijven die klinkt als The Sweet, zou het resultaat waarschijnlijk meer lijken op Devo of zoiets."

Wolfgang

Laten we het over apparatuur hebben. Voor je eerbetoon aan Eddie Van Halen bij Saturday Night Live in 2020 speelde je op een gitaar die hij had ontworpen. Kende je Eddie?

"Een beetje. Toen ik mijn album 'Boarding House Reach' opnam merkte ik dat we de songs wekenlang moesten repeteren. Dat was nieuw voor me en ik bedacht dat ik een gitaar nodig had die heel makkelijk speelde. Toen zag ik een interview met Eddie waarin hij zei dat de bespeelbaarheid bij het ontwerp van de Wolfgang gitaar voorop stond. Dus kocht ik er een en dat van die makkelijke bespeelbaarheid klopte helemaal. Daarna heb ik hem nog wat aangepast, met andere elementen, schakelaars en een andere kleur. In die tijd hebben Eddie en ik af en toe contact gehad, via sms. Ik heb hem nooit persoonlijk ontmoet, jammer genoeg."

De afgelopen jaren heb je ook signaturemodellen van andere artiesten bespeeld, zoals de St. Vincent gitaar en een model van Jeff 'Skunk' Baxter, die in de jaren zeventig bekend werd met The Doobie Brothers en Steely Dan. Waarom?

"Voor die tour wilde ik drie gitaren hebben die ontworpen waren voor iemand anders. Een was van Eddie, een was van Baxter en een was van St. Vincent. Het was interessant om te zien wat anderen het belangrijkst vinden in het instrument dat ze live gebruiken. Ik moest terugdenken aan de custom Fenders die ik tijdens de Raconteurs-tour bespeelde. En nu is er natuurlijk de Three-Wheel-Motion Low Rider Telecaster die ik heb ontworpen en binnenkort ga gebruiken. Die zit vol met mijn ideeën, zoals een heleboel gadgets. Daardoor is het een hele zware gitaar, maar eerlijk gezegd kan dat me niet zo veel schelen. We veranderden de B-bender in de Tele, zodat we nu een B-bender en ook een G-bender hebben, maar geen Bigsby voor alle zes de snaren."

Silvertone amp

Er is een tijd geweest dat je vooral goedkope gitaren bespeelde; veel mensen hebben je voorbeeld gevolgd.

"Ja, dat verraste me, sowieso dat er een publiek was voor wat ik toen deed. Blijkbaar was er opeens interesse voor gitaren waar ik vaak al jaren op speelde. In de garagerockscene in Detroit en in de rest van het land zocht men naar afwijkende gitaren en ik was daar onderdeel van. Nu met internet is het vinden van dat soort gitaren een stuk makkelijker geworden. Ik heb acht jaar gezocht naar een 100-watt Silvertone amp voor ik er een vond. Ik ging naar vintagegitaarconventies en liep alle gitaarwinkels af in de steden waar ik speelde om er een te vinden. Toen ik in The White Stripes zat, verkocht Jack Oblivian (*gitarist en garagerock-cultheld uit Memphis, red.*) me zijn rode Airline gitaar voor 250 dollar. Het duurde vijf jaar voor ik een tweede exemplaar zag. Nu kun je via Reverb alles binnen twee tellen krijgen."

Heb je op de nieuwe albums nog nieuwe gitaren gebruikt?

"Alleen een nieuwe Fender waar ik aan werk - een custommodel. Chip Ellis helpt me veel bij Fender. Ze kunnen alles maken wat ik verzin, zo getalenteerd zijn ze daar. Ik ontwerp graag en die gitaar inspireert me om meer te spelen. Ik kan ook niet wachten om er mee op te treden."

Je zei dat je trots bent op je gitaarspel; oefen je regelmatig?

"Niet regelmatig in de zin van een vaste tijd of zo. Ik laat het gewoon gebeuren. Zo ben ik nu eenmaal, altijd geweest. Mijn hele leven draait om muziek. Steeds als ik een gitaar zie, moet ik spelen. Piano, hetzelfde verhaal. Het houdt nooit op. Nu moet ik alle akkoordenschema's van de nieuwe songs leren voor als ik ga touren. Dat zal niet meevallen, want het zijn er zo veel." G

Jack White staat 1 juli in AFAS Live, Amsterdam.

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Live: The Late Show with Stephen Colbert: What's The Trick?
VIDEO Interview: The Late Show with Stephen Colbert
VIDEO Taking Me Back - Live from Jack White's private tour rehearsals.
SPOTIFY Fear Of The Dawn

GITARIST.NL

MJ SERIES
MADE IN JAPAN

• DINKY™ DKR ICE BLUE METALLIC •

Jackson®

JACKSONGUITARS.COM

©2021 JCMI. All Rights Reserved. JACKSON® and DINKY™ are trademarks of Jackson/Charvel Manufacturing, Inc. and/or its affiliates, registered in the US and other countries.

» Jack White en de retro

Wat kunnen we leren van Jacks apparatuur? Aan zijn verzameling te zien houdt hij van tweedehandswinkels, op zoek naar gitaren die niemand anders in pop gebruikt.

Met The White Stripes blies Jack White rock 'n' roll nieuw leven in met een mix van garagerock en de industriële puls van Detroit. De keuzes die hij maakt als het om zijn apparatuur gaat, zijn al even ongewoon. Dit is de man die zijn favoriete Kay gitaar uit de jaren vijftig bekleedde met papier en die de elektrische Airline gitaar met zijn body van glasvezel populair maakte.

Toch zijn niet al zijn gitaren vreemd of zelfs buitenissig; hij werd namelijk ook gezien met een Gretsch White Penguin. Zijn motto is dat je gitaren respectvol of juist schandalig moet behandelen.

Pawnshop goud

1964 'JB Hutto' Res-O-Glass Airline Guitar

Als je aan Jack White denkt, is dit waarschijnlijk de eerste gitaar die je voor je ziet. Een ooit obscuur model van hol glasvezel met twee Valco singlecoils verpakt in humbuckerformaat en een niet-verstelbare hals. Rory Gallagher had er ook een, maar dankzij de The White Stripes werd dit de sound van garagepunk.

50's Kay Archtop

Waarom deze gitaar in papier gewikkeld werd, is niet duidelijk. Om feedback tegen te gaan of omdat het er goed uitzag? Wel weten we dat hij zo goed als onbespeelbaar is, maar dat vindt Jack helemaal niet erg. Hij houdt de Kay in open A stemming, want slide is waarschijnlijk de enige techniek die op deze gitaar mogelijk is.

1970 Crestwood Astral II

Ook zo'n gitaar uit het begin van The White Stripes en net als van de Airline heeft Eastwood ook van dit model een replica op de markt gebracht. Klinkt het best in combinatie met een uitgewoonde buizenamp en een germanium fuzz. Een resonante, vreemde, goedkope, maar oh zo coole gitaar.

1969 Fender Telecaster met Bigsby/ 1954 Fender Telecaster

Jack White en de Fender Telecaster lijken voor elkaar gemaakt, want de Tele is een stuk gereedschap, effectief maar zonder franje. Je hoort de Tele op vrijwel elk album van The White Stripes, met name op 'Icky Thump'.

1957 Gretsch G6134 White Penguin

White kocht deze peperdure gitaar na lang aarzelen in Nashville, in 2007. Opvallend was dat Jack de kwaliteit ervan vergeleek met die van de Airline. De les is: de prijs van een gitaar doet er niet toe, het gaat om klank, bespeelbaarheid en feel.

Gretsch 1957 G6199 Jupiter Thunderbird

Er zijn er maar 12 tot 16 van gemaakt, dus zeldzamer dan dit wordt het niet.

White gebruikte deze futuristische elektrische gitaar met Dead Weather.

Ongewone customgitaren

Gemodificeerde Gretsch 'Copper Triple Jet'

Met behulp van Randy Parsons maakte White van deze Jet met twee cutaways een monster met drie pickups en een ingebouwde MXR Micro Amp als overdrive voor het middenelement. Waarom koper? Dat vond Jack destijds gewoon mooi. Toen hij met The Raconteurs tourde, wilde hij liefst alles in koper.

De rode Res-O-Glass Airline is de gitaar die het meest met Jack White geassocieerd wordt.

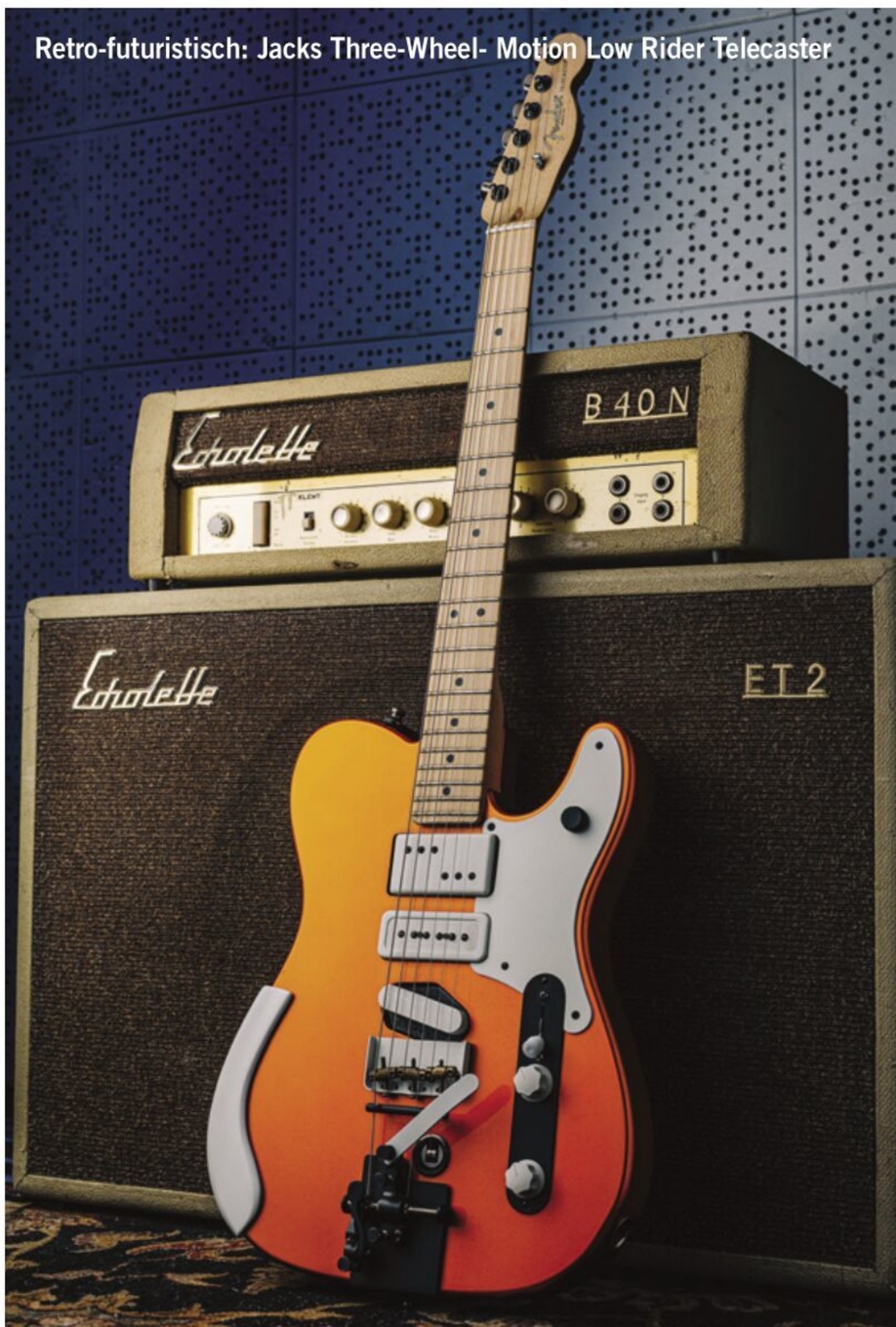

Retro-futuristisch: Jacks Three-Wheel- Motion Low Rider Telecaster

toekomst van de gitaar

Jacks superzeldzame 1957 Gretsch G6199 Jupiter Thunderbird

■ Gemodificeerde Gretsch Anniversary Jr 'Triple Green Machine'

Neem een G6118, maak er een tweede cutaway bij en een derde element en maak de gitaar af met een houten replica van een Shure microfoon om af en toe in te schreeuwen. Plus een ingebouwde MXR Micro Amp, net als bij de Copper Triple Jet. Oh ja, en een theremin. Bizar? Misschien, maar wel praktisch.

■ Drie gouden Gibsons: Fort Knox Les Paul, Flying V, Skunk Baxter Firebird

Naast koper blijkt White ook een liefhebber van goud (officieel de 'Fort Knox-afwerking' genoemd). Dat is tenminste de kleur geworden van de Les Paul - een echte zwaargewicht met op White's verzoek een esdoorn hals. Daarna verraste Gibson hem met een goudkleurige Flying V en bestelde White daarop zelf nog een Firebird in die kleur, met de specificaties van het model van Jeff Skunk Baxter. White gebruikte de Gibsons bij The Raconteurs.

■ Gretsch G6022CWFF Rancher Falcon 'Rita'

Deze gitaar lijkt wel uit een Bollywood film afkomstig, maar draai 'm om en je ziet waar de naam vandaan komt; een kunstzinnige afbeelding van filmicoon Rita Hayworth. Deze gitaar werd veel gebruikt tijdens de Icky Thump-tour.

■ Fender Three-Wheel-Motion Low Rider Telecaster

Is dit de ultieme Fender Custom Shop Telecaster? De gitaar begon zijn leven als Nashville Tele met B-bender, maar is inmiddels onherkenbaar. Zijn nieuwe kleur is Low Rider Metallic Orange, en de pickups zijn een Lace Sensor single-coil bij de brug, een P-90 in het midden en een Wide Range humbucker bij de hals. Verder een killswitch, een G-bender en een D-Tuna mechanisme om snel naar drop D te kunnen stemmen.

Effecten, randapparatuur, vreemd spul en versterkers

■ Peppermint Triple Tremolo

Een rotaryspeakerapparaat met drie soorten leslie binnenin, ontworpen door Jack White zelf en gemaakt door Johnny Walker.

■ Sears Silvertone 1485 6x10 amp

Een heel andere versterker dan de modellen die Danelectro verder in de jaren zestig bouwde. Zes 10-inch Jensen C10Q speakers in een kabinet, aangedreven door twee eindtrappen (één per drie luidsprekers). Samen met de Fender Twin verantwoordelijk voor White's gitaarsound in het begin van de Stripes.

■ Fender Twin Reverb

De beste cleane versterker ter wereld? We dachten van wel! Pure americana en de perfecte amp voor White.

■ DigiTech Whammy

Toonhoogte verandering met een pedaal. De klassieke Whammy is een vaste bewoner van Jacks pedalboards. Luister maar naar *Seven Nation Army*.

■ Electro-Harmonix POG

Dankzij de POG klonk White's gitaar op *Blue Orchid* als een orgel en de octaafeffecten zijn een herkenbaar onderdeel van Jacks sound.

■ CopperSound Triplegraph

White's obsessie met octaverpedalen is goed zichtbaar in de Triplegraph, zo genoemd vanwege de drie voetschakelaars in morsesleutelstijl. Een octaverpedaal zonder gelijke.

■ Electro-Harmonix Big Muff Pi

Last but not least: het overzicht is niet compleet zonder de Big Muff Pi met zijn unieke fuzzy sustain. Met alleen een Whammy en dit pedaal kom je probleemloos een hele White Stripes-set door. G

Bij The Raconteurs was de Gretsch 'Copper Triple Jet' Jacks gitaar van keuze

John Scofield

‘Ik denk - en hoop - dat

Sinds hij begin jaren tachtig enkele jaren met Miles Davis werkte, behoort John Scofield tot de voorhoede van de moderne jazzgitaar. Na een kleine vijftig albums onder zijn naam, met allerlei bezettingen, heeft hij nu voor het eerst een echt soloalbum (‘John Scofield’) gemaakt. tekst **Michiel Roelse**

We spreken John Scofield vanuit zijn huis vlak buiten New York City, alwaar hij zich voorbereid op een tournee door Europa (inclusief Nederland) met zijn John Scofield Trio. Een trio, dus geen sologigs? “Inderdaad. ECM heeft er een jaar over gedaan om het album uit te brengen en in de tussentijd heb ik wel wat sologigs gedaan, maar deze tour met het trio stond al gepland.”

Het album bestaat uit een mix van songs uit allerlei richtingen die Scofield ‘met zichzelf speelt’ door middel van een looper, de Boomerang Phrase Sampler Plus, en met behulp van zijn trouwe Ibanez AS200 gitaar uit begin jaren tachtig en een Fender Deluxe Reverb versterker.

Jij bent onderdeel van de eerste generatie jazzgitaristen die is opgeroeid met rock, met name Jimmy Page, Hendrix, Jeff Beck en Clapton. Hoe heeft dat jou beïnvloed?

“Natuurlijk, toen ik jong was luisterde ik, net als iedereen, naar die namen die je noemt, want die waren op de radio te horen. Ik luisterde ook naar blues, BB King bijvoorbeeld. Toen ik gitaar ging spelen, op mijn elfde, was dat rock. Van jazz wist ik niets. Dat kwam pas toen ik een jaar of zestien was.”

Maakte je de transitie van rock naar jazz op Berklee (College Of Music, Boston)?

“Ja, want op de middelbare school kende ik niemand die van jazz hield en mijn gitaarleraar kon me er ook niet veel over vertellen. Op Berklee heb ik me vol op jazz gestort en ben ik serieus gaan studeren. Verder was het een kwestie van veel luisteren naar jazz en nadenken over de muziek: toonladders, akkoorden en arpeggio’s en een heleboel muziektheorie. Het meeste heb ik gehad aan het samenspelen met de leraren en met andere studenten. Sommige studenten waren echt goed en hadden al veel techniek en swing.”

Mike Stern, John Abercrombie en Mick Goodrick zijn ook naar Berklee geweest en dragen net als jij een stukje Jim Hall met zich mee. Het is alsof jullie uit dezelfde bron hebben gedronken en toch klinken jullie allemaal compleet anders.

“We zijn heel verschillende persoonlijkheden. Ik heb geleerd dat je uiteindelijk alleen maar als jezelf kunt klinken. Vergeet niet dat Berklee de eerste jazzschool was en dat wij de eerste generatie gitaristen waren die daar massaal naartoe gingen. In mijn eerste jaar, 1970, hadden ze meer gitaristen dan ooit. Ik herinner me dat het bestuur niet wist wat ze met al die gitaristen aan moesten.

“Mijn eerste gitaarleraar gaf met het akkoordenschema van *How High The Moon* en schreef onder elk akkoord de toonladder die ik moest gebruiken. Ik had geen idee wat ik daarmee moest! Natuurlijk helpt het als je het akkoordenschema van een song kunt weergeven met toonladders en arpeggio’s. En het leren van theorie is heel belangrijk, maar daarna moet je het weer vergeten, als je tenminste muziek wilt maken. Je leert pas hoe je moet improviseren als je naar de meesters gaat luisteren, hoe zij het doen. Uiteindelijk moet je jazz op gehoor spelen, net als rock of blues, want de akkoorden gaan veel te snel voorbij om te bedenken wat je gaat doen.”

Je hebt wel eens gezegd dat je er niets van kon toen je naar Berklee ging, maar niet lang daarna werd je gevraagd door Chet Baker en Gerry Mulligan, dus zo slecht zul je wel niet geweest zijn.

“Toen ik naar Berklee ging kon ik heel behoorlijk rock en blues spelen, alleen geen jazz. En op school jamde ik de hele dag met anderen. ’s Avonds speelde ik in clubs in Boston om brood op de plank te hebben. Ik verliet Berklee na twee jaar, voor Chet Baker, maar ook omdat ik meer tijd wilde hebben om te oefenen. Een jaar later kreeg ik de kans om met Gerry Mulligan te spelen en dat was een *big break* voor me.”

Je combineert de noten van bebop met de expressie van blues en rock; waar komt die beheersing van het bluesidioom eigenlijk vandaan? Ik bedoel, je groeide op in Connecticut en dat is niet bepaald het blues-hoofdkwartier van de VS…

(*lacht*) “Je hebt daar geen blues, maar wel veel witte jongens met BB King-albums. Daar was ik er een van. De bluesrevival in de jaren zestig deed ook Connecticut aan en dat gaf ons de kans de beste bluesgitaristen live te zien. BB King, Albert King, Otis Rush, ik heb ze allemaal live zien spelen in kleine folkclubs.”

Sologigs

Je hebt verreweg de meeste albums onder jouw naam live in de studio opgenomen, met andere muzikanten. Hoe was het om helemaal alleen te zijn?

“Ik deed elk jaar wel een paar sologigs met een looper, maar ik had nog nooit

Maxim Schulz/ECM Records

ik altijd als mezelf klink'

Nick Suttle/ECM Records

iets thuis opgenomen. Maar ja, de pandemie kwam en we zaten thuis. Ik heb wat apparatuur aangeschaft waaronder de Universal Audio OX, waarmee je zonder microfoons je versterker kunt opnemen. Omdat ik toch niets te doen had, ben ik een week lang songs die ik tijdens mijn sologigs al speelde thuis op gaan nemen. Daarna had ik uren en uren aan sologitaarmateriaal met de looper. Een maand later ben ik nog eens terug gaan luisteren en er zat veel bruikbaars tussen. Ik dacht: dit zou wel eens een soloalbum kunnen worden.”

Hét voorbeeld voor solojazzgitaar is natuurlijk Joe Pass, met zijn ‘Virtuoso’-albums. Heb je ook overwogen om die route te nemen, dus om baslijnen, akkoorden en improvisaties tegelijk te spelen?

“Joe Pass is geweldig en mijn favoriet in dat genre is Ted Greene, ongelooflijk! Ik kan dat helemaal niet en moet ook zeggen dat ik niemand die op die manier speelt echt heb horen grooven, zoals je dat met een band wél kan. Groove is voor mij heel belangrijk en met een looper kan dat.”

Het materiaal op het album varieert van eigen (bestaande) composities tot standards, en van country en rock tot traditionals. *Trance Du Jour* en *Elder Dance* ken ik niet. Heb je die speciaal voor het album geschreven?

“Die twee zijn spontane, vrije improvisaties, eerder een gevoel dan een compositie. *Elder Dance* is gewoon een blues en *Trance Du Jour* is een McCoy Tyner-achtige groove.”

Je hebt albums opgenomen met andere gitaristen als John Abercrombie, Pat Metheny en Bill Frisell, Hoe was het om samen te spelen met John Scofield?

“Oh, Scofield was verreweg de beste (*lacht*)! Even serieus, ik voel me erg op mijn gemak met mijn eigen timefeel. Als je over je eigen begeleiding speelt, weet je precies wat de andere jij gaat doen en dat maakt het spelen erg comfortabel.”

Jazzfan

Het valt me op dat je uitvoering van standards als *There Will Never Be Another You* en *It Could Happen To You* vrij traditioneel is, zowel in de begeleiding als in de improvisaties.

“Dat klopt. Ik ben een jazzfan en ik heb mijn leven lang geprobeerd om te leren swingen en onderdeel te zijn van de jazztraditie. Ik houd van dat type jazz en speel het graag.

“Gisteren nog studeerde ik op een Charlie Parker-stuk, *Ah-Leu-Cha*, je kent het vast wel. De melodie is zo goed (*zingt*) en bestaat alleen maar uit tonen van F majeur, niets moeilijks aan! En de solo is zo logisch, heel anders dan ik het zou doen, maar echt geniaal. Er valt nog zo veel te leren.”

Voel je geen extra druk om songs op te nemen die al door duizenden anderen zijn gedaan, waaronder een aantal legendes?

“Natuurlijk, en dat moet ook. We staan op de schouders van de giganten als we jazz spelen. Ik zal nooit zeggen dat mijn versies net zo goed zijn als die van Miles of Coltrane. Deze muziek en deze stijl maken deel uit van wie ik ben en ik houd er echt van om ze te spelen. En als je ergens van houdt, dan kan het niet anders dan goed zijn.”

Je hebt in je carrière funk gespeeld met Miles Davis en meer recent gospel (‘Piety Street’) en country (‘Country For Old Men’). Horen we daar steeds dezelfde John Scofield of benader je dat soort genres heel anders?

“Ik ben natuurlijk geen authentieke funkgitarist en al helemaal geen authentieke countrygitarist. Voor mij zijn die stijlen verwant aan jazz en ik denk er maar niet te veel over na, anders raak ik helemaal in de war (*lacht*). Volgens mij speel ik altijd gewoon als mezelf, ook al gebruik ik soms technieken speciaal voor countrygitaar, of rock, funk of blues, en klinkt het daarom een beetje anders. Eerlijk gezegd heb ik daar nooit over nagedacht, maar ik denk - en hoop - dat ik altijd als mezelf klink.” G

Concert
Op 24 juli staat Scofield in het Bimhuis in Amsterdam met een gloednieuw programma: Yankee Go Home, waarin hij terugkijkt op de muziek uit zijn jonge jaren, met pianist Jon Cowherd, bassist Vicente Archer en drummer Josh Dion.

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO Soloconcert 2022: Elbphilharmonie Sessions
VIDEO Miles Davis Band featuring John Scofield Guitar solo
VIDEO John Scofield - Mr. Tambourine Man - Live 2022 (Yankee Go Home band)
ARCHIEF Interview uit Gitarist 302, mei 2016
SPOTIFY Album ‘John Scofield’

GITARIST.NL

YAMAHA

Make Waves

MEET YOUR OTHER HALF

REVSTAR

NAIA IZUMI

© 2022 Yamaha Guitar Group, Inc. All rights reserved.
Yamaha and Revstar are registered trademarks of Yamaha Corporation.

Steven Wilson

De terugkeer van

‘Closure/Continuation’ is het eerste Porcupine Tree-album in bijna dertien jaar. De muziek van de Britse progrockers is meteen herkenbaar, maar een stuk minder stevig dan de laatste paar albums. Zanger, gitarist en producer Steven Wilson - op het album ook bassist - praat ons bij. tekst **Kevin Pasman** foto **Derrick Bremner**

“Het is niet alsof we twaalf jaar niet in elkaars buurt zijn geweest”, verklaart Wilson. “We zijn altijd samen blijven spelen. Sterker nog: we begonnen in 2012 al met jammen voor het album. Gavin (*Harrison, drummer*) en ik op bas. Dingen als de hoofdgroove van *Harridan*, het merendeel van de tweede helft van *Chimera’s Wreck* en de hoofdriff van *Rats Return* zijn toen ontstaan.

“Nadat de tourcyclus voor ‘The Incident’ in 2010 voorbij was, voelden we dat we wat afstand moesten nemen. We wilden onszelf niet steeds weer herhalen. Daar kwamen we met ‘The Incident’ voor mijn gevoel dichtbij. Dat was een rode vlag voor me. En volgens mij voor Gavin en Richard (*Barbieri, toetsenist*) ook.

“Door de jaren heen hebben mensen aangenomen dat de band niet meer bestond. Deels ook omdat ik dat gezegd heb. Het mooie daaraan is dat het alle druk van het vooruitzicht van een nieuw Porcupine Tree-album wegnam. En ik

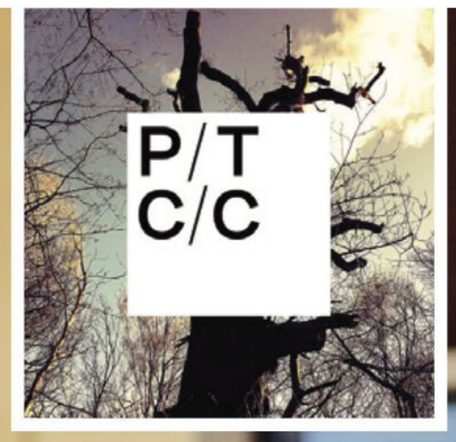

Porcupine Tree

denk dat je dat kunt horen op het album. Het klinkt vrij en fris, als een band die niets te bewijzen heeft.

"Ook belangrijk: op één nummer na heb ik ieder nummer in samenwerking met minstens één ander bandlid geschreven. *Herd Culling* hebben we zelfs met zijn drieën geschreven."

Ruimtelijk

"Er staan een paar heavy riffs op het album, maar niet veel. Zeker niet vergeleken met het meer metalgeoriënteerde vocabulaire van 'Fear Of A Blank Planet'. Vergeleken daarmee is de rol van de gitaar veel ruimtelijker. Ook zijn de gitaarpartijen veel minder gelaagd. Vaak hoor je maar één gitaar tegelijk. Historisch gezien, zeker bij Porcupine Tree, heb ik nogal de neiging om te stapelen. Een heel heavy riff trackte ik twee of drie keer op elkaar.

"Nu is er meer ruimte voor andere elementen. Dat betekent niet dat het geen gitaarplaat is, want het is nog steeds een album waarop de gitaar een grote rol speelt. Soms ben je je er alleen niet van bewust dat het een gitaar is omdat de sound zo hevig gemodificeerd is dat het onderdeel wordt van de elektronische geluidswereld.

"Sinds 'To The Bone' (*Wilsons vijfde soloalbum uit 2017 - red.)* ben ik op zoek gegaan naar manieren om de gitaar in een meer sounddesign-achtige context te plaatsen. Dat gebeurt op dit album ook af en toe."

Agressief

Toen we Wilson over 'To The Bone' spraken, was hij enthousiast over zijn nieuwe Mexicaanse Joe Strummer Telecaster. "Sindsdien heb ik een prachtige 1963 Custom Shop Tele gekocht", vertelt hij. "Met afstand mijn favoriete gitaar. Die hoor je overal op het album. Het mooie aan een Telecaster is dat hij agressief klinkt zonder dat je er veel gain bij hoef te draaien. Hij klinkt van nature agressief. Hij heeft veel *bite*. "Voor de heavy sounds klinkt het soms het beste als je een Telecaster met een PRS of een Les Paul gebruikt. Dan heb je de definitie van de snijdende klank van die Tele, maar ook het zware en de gain van de PRS. Wel is het zo dat ik de laatste tien jaar steeds minder gebruik ben gaan maken van mijn PRS ten faveure van mijn Telecaster.

"Daardoor kan ik ook een wat meer ruimtelijke benadering voor de gitaar kiezen. Ik had niet de aandrang om veel gain over de gitaren te gooien. En dat heeft meer ruimte overgelaten voor andere dingen om zich te laten horen, zoals keyboardtexturen, zangharmonieën en de bas."

Gereedschapskist

"Als het op gitaarsounds aankomt, ben ik verre van een purist. Ik denk dat dat deels komt doordat ik mezelf niet als gitarist zie. In eerste instantie zie ik mezelf als producer en songwriter. Voor mij zijn alle geluiden onderdeel van de gereedschapskist.

"Een van de opwindende dingen aan de gitaar is dat het instrument zich bewezen heeft als eindeloos aanpasbaar. Zelfs in de moderne context van r&b en elektronische muziek heeft de gitaar zijn plek gevonden. Het is interessant om te zien hoe een nieuwe generatie gitaristen effectprocessors en plug-ins gebruikt om nieuwe manieren te vinden om de gitaar te presenteren.

"Persoonlijk ben ik een beetje moe van het oude gitaarmuziekvocabulaire. Ik houd nog steeds van de rockmuziek die de laatste helft van de vorige eeuw domineerde. Maar wat rockmuziek en de gitaar opnieuw uitvinden in de 21e eeuw betreft moet je vaak buiten de rock kijken.

"Met dat in mijn achterhoofd ben ik veel bezig geweest met verkennen hoe je de gitaar via plug-ins kunt muteren. Er zijn geweldige effectprocessors en pedalen waar je ongelooflijk creatief mee kunt zijn. Als producer is dat wat me steeds weer terug naar de gitaar brengt."

Lucht

"Tegen het einde van het proces ben ik een paar dagen de studio in gegaan. Tot die tijd had ik alles thuis in mijn eigen studio gedaan. Ofwel met modeling, ofwel met een kleine Hughes & Kettner TubeMeister 5. Een kleine oefenversterker, maar hij is fantastisch. Je kunt het lijnsignaal direct uit de preamp opnemen.

"In de studio hebben we geprobeerd sommige geluiden door echte versterkers te vervangen. De helft van de tijd konden we het niet beter maken dan wat we met modeling en die TubeMeister 5 opgenomen hadden. De grootse, heavy riffs zijn wel opnieuw gedaan via traditionele Marshall en Orange versterkers en speakers.

"De eerste helft van *Chimera's Wreck* hebben Gavin en ik in 2013 live opgenomen. Akoestische gitaar en drums, zonder clicktracks. Daardoor kon ik de gitaar niet opnieuw doen. Het was mijn Ovation in Nashville-stemming via de pickup. Dat klonk niet zo goed als ik wilde, maar ik heb het signaal door mijn Supro combo gestuurd en die opgenomen met close miking en een ambient-mic.

"De originele DI-sound klinkt wat dun en heel helder, maar heeft wel de attack. Door die versterkersound heb je ook nog het geluid van lucht om de sound. Je kunt horen dat het geen normale akoestische gitaar is." G

Het album 'Closure/Continuation' komt 24 juni uit en is dan Release van de Week op Gitarist.nl

Porcupine Tree staat 7 november in de Ziggo Dome met in de line-up gitarist Randy McStine en bassist Nate Navarro.

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO PT/CC - Steven Wilson: Gear Talk
VIDEO Anesthetize (from Anesthetize Live in Tilburg)
ARCHIEF Interview uit Gitarist 219, juni 2009

GITARIST.NL

StageCoach Sessions deel 10

Gareth Pearson

In deze aflevering van StageCoach Sessions reizen we naar New York om een interview en een educatieve video op te nemen met Gareth Pearson, een van ‘s werelds beste fingerstyle-gitaristen. tekst **Matthieu Brandt**

Als beginnend gitarist kwijlend aan de rand van het podium staan, omhoog kijkend naar je grootste held en voorbeeld Tommy Emmanuel... en luttele jaren daarna het podium met hem delen. Niet velen kunnen deze ervaring delen met fingerstyle-virtuoos Gareth Pearson, ‘The Welsh Tornado’. Een bijnaam die hij overigens van Tommy kreeg. Opgegroeid in Wales is hij na een aantal jaren Canada neergestreken in New York, waar wij hem opzochten. Hij maakt tijd voor ons in zijn drukke schema - o.a. tourend met Tommy - en we interviewden hem voor StageCoach Sessions in The Manhattan Club. Ook speelde hij voor ons een van zijn prachtige arrangementen en liet hij het hoe en waarom zien.

Je ontmoette Tommy Emmanuel al op je vijftiende?

“Met mijn vader ging ik al zijn concerten af en ik was die jonge enthousiaste fan op de eerste rij. Ik kreeg de kans om hem, voor een van zijn shows, te laten zien

StageCoach Sessions-videoserie

Instructievideo’s, live-registraties en interviews

StageCoach Sessions is een initiatief van muzikant-docent Matthieu Brandt. Deze videoserie - die mooi aansluit op onze Aquarium Sessions in eigen huis met miniconcerten, tutorials en interviews - draait om registraties op locatie met topkwaliteit live-opnamen van bands en instructievideo’s per muzikant. Deze StageCoach Sessions worden altijd gepubliceerd met workshops inclusief tabs, notenwerk en interviews op onze videokanalen en in onze magazines.

Al eerder verschenen in StageCoach Sessions

- Richard van Bergen van Richville - blues & roots
- Jerôme Hol - trio-performances en workshop fusion
- Jay-P - microfoonkeuzes voor elektrische gitaar
- Jac Bico - gitaarsounds van The Beatles
- Jesús Hernández - Buena Vista Cuba
- Rory Ronde - Neo-Soul Gitaar & Neo-Soul Productions
- BJ Baartmans & The Space Age Travellers
- Mark Tuinstra – Dr. Jordan Institute
- Reinier Voet – akoestische gitaar in jazz

In deze editie presenteren we de videoserie met fingerstyle-gitarist Gareth Pearson. Hij legt aan de hand van de track *Hello Ma Baby* zijn benadering en speeltechnieken uit. In het uitgebreide interview vertelt hij honderduit over carrière, spel en spullen.

De StageCoach Sessions-video’s kun je bekijken op ons YouTube-kanaal GitaristVideo en op Gitarist.nl in de sectie Extra.

www.gitarist.nl • www.youtube.com/GitaristVideo

Gareth Pearson beschouwt de grote Tommy Emmanuel als zijn mentor

waar ik mee bezig was op gitaar. Ik was toen een jaar of vijftien. Hij is sinds die tijd een soort mentor voor me geworden. Hij gaf advies over mijn timing en groove en hielp me ook bij sommige arrangementen. Ik leerde nog steeds veel op gehoor en hij pikte er feilloos de fouten uit.

"Zijn passie om arrangementen van standards correct te spelen motiveerde mij om beter te worden en indruk te maken op de gitarist die ik als beste van de wereld beschouw. Na een maand of vijf kwam hij weer langs op tour en vroeg hij mij op het podium een nummer te spelen. Dat was in The Point in Cardiff. Hij belde tijdens dat optreden naar de President van CAAS (*Chet Atkins Appreciation Society - red.*) Dr. Mark Pritchard en hield de telefoon bij de speakers om mijn nummer aan hem te laten horen. Tommy zei: 'Wij moeten Gareth bij de volgende CAAS-meeting hebben.' En Mark zei 'Done!'

"Daarna chanteerde hij het publiek zo'n beetje om de kosten voor mijn vlucht te betalen, door enthousiast te melden dat ik als eerste Welshman op CAAS zou spelen. Het toeval wilde dat er drie reisbureau-eigenaren in de zaal

Matthieu Brandt

Initiatiefnemer, producent en regisseur van StageCoach Sessions Matthieu Brandt maakte voor het Amerikaanse instructievideolabel TrueFire dertien jaar lang lesvideo's met Europees toptalent. **matthieubrandt.com**

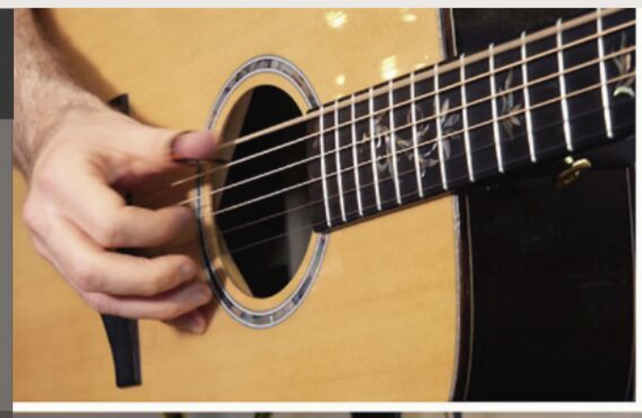

Deze video's kun je op onze kanalen vinden:
StageCoach Sessions deel 10,
met Gareth Pearson
Hello Ma Baby Performance en Breakdown
Garth Pearson Interview

zaten. ‘Done!’ Dus op mijn zestiende speelde ik voor het eerst in Nashville op de CAAS.”

En hoe ging dat verder?

“Op mijn zeventiende kwam ik bij N.E.M. Productions, dat een fantastische stal van gitaristen heeft, waaronder Tommy en Jan Akkerman. Jan was ook een hele goeie mentor voor mij. In die stal zaten ook Jennifer Batten, Clive Caroll, Johnny Dickinson, Andy McKee en John Renbourn, met wie ik ook vaak getourd heb.”

Artist mode

Moet je als professioneel tourende gitarist je zaken ook anders aanpakken dan voorheen?

“Als artiest ben ik vaak in een soort creatieve ‘artist mode’ en ben je bezig met zaken waar je gepassioneerd over bent. Maar je moet tegelijkertijd ook bezig zijn met de zakelijke kant en deze twee bij elkaar brengen.

“In repertoirekeuze ben ik ook altijd op zoek naar iets wat ik mooi vind en wat je publiek ook leuk vindt. Bij mijn eerste cd voor het label Candy Rat besloten we dan ook om voor de helft covers op te nemen en de andere helft eigen composities. Dat werden dus o.a. Michael Jacksons *Thriller* en *Billy Jean* en *Paranoid Android* van Radiohead. Allemaal in eigen fingerstylearrangement.

“Maar ook *Blue Smoke*, een Merle Travis-nummer. Ik probeerde dus een breed publiek aan te spreken. Die cd heeft het erg goed gedaan.”

Welke gitaristen hebben jou het meest beïnvloed?

“Ik zie Chet Atkins, Jerry Reed en Merle Travis als een soort heilige drieeenheid van fingerstylegitaar. Met dan als verdere discipelen Tommy Emmanuel, Richard Smith, Jim Nichols, John Knowles, Doyle Dykes, Thom Bresh, Buster B. Jones, Guy Van Duser, etc. En dan zijn er gitaristen die mij muzikaal inspireren, zoals Prince, Hendrix, Satriani, Vai en Albert Lee. Net zoals Lindsey Buckingham probeer ik vooral iets origineels op gitaar te creëren, zonder alleen maar gitarist te zijn. Als dat enig hout snijdt...”

Duimplectrum

Jij speelt jouw arrangementen vooral met een duimplectrum.

“Ik speel ook wel alleen met mijn vingers, maar dat geeft een wat zachter, folky geluid. Met een duimplectrum krijg je een wat duidelijkere, agressieve attack. Klinkt voor mij meer als Amerikaanse folk. Doordat ik al veel met een plectrum had gespeeld was het voor mij een vrij makkelijke overgang naar fingerpicking spelen met een duimplectrum. Ik adviseer spelers die beginnen met fingerstyle om ook met duimplectrum te spelen. Bij fills kun je je duimplectrum ook gebruiken als een ‘gewoon’ plectrum.”

Atkins en Reed staan onder gitaristen ook bekend om hun gebruik van alternatieve akkoordvoicings.

“Dat klopt en daar is ook een reden voor. Je wilt een duidelijke basprogressie, een duidelijke melodie bovenin en een harmonie binnenin het akkoord. Dus de gebruikte akkoorden kunnen tamelijk extravagant worden. In je CAGED-posities ben je steeds op zoek naar die rijke akkoorden. Daarbij gebruik je vaak de duim van je linkerhand om de bastoon te fretten. Ik gebruik dan mijn middelvinger om de A- en D-snaar tegelijkertijd te fretten. Je houdt dan een vinger over om een melodienoot bovenin te spelen. Je hebt daarvoor wel een vrij lage actie nodig op je gitaar.”

Gear

Welke gear gebruik je nu?

“Ik speel nu op een Kepma dreadnoughtgitaar. Daar heb ik er twee van, waarvan er een een cutaway heeft. Live speel ik op Maton gitaren met hun AP-5 Pro pickupsysteem. Dit bestaat uit een piëzopickup en een microfoon. Het level van de microfoon en de EQ zijn instelbaar.

“Mijn capo is een G7 ART (*Adaptive Radius Technology*). Door hun ontwerp heb je minder last van problemen met je stemming als je ze er op zet. Verder gebruik ik D’Addario XT snaren. Dat zijn snaren met een coating die ik erg fijn vind. Mijn duimplectrum is een Dunlop medium. Die zijn vrij dik want ik vind dat als je op een authentieke manier fingerstyle wilt spelen je een vrij zware attack moet hebben. Live gebruik ik verder AER versterkers en nooit een microfoon. Ik experimenteer veel met spullen. Op het moment gebruik ik de HX Stomp van Line 6, een TC tuner, een Q-Tron voor wat meer funky sounds en een Boss OC-3 (*Super*) Octave pedaal. Die laatste heeft een polyfone modus waarbij je zelf kunt instellen welke basnoten je wilt laten doorkomen.”

Hoe ziet de nabije toekomst er voor je uit?

“Ik werk nu aan twee cursussen voor de online uitgeverij TrueFire uit Florida, die ik in juni ga opnemen. Via hen heb ik al een vijftal cursussen fingerstylegitaar uitgebracht. Ik doe dat als ik met Tommy op tour ben door Florida. Daarnaast veel live spelen en hopelijk binnenkort ook weer in Europa.” G

garethpearson.com

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO StageCoach Sessions– Performance & Breakdown
VIDEO StageCoach Sessions– Video-interview
ARTIKEL Meer interviewfragmenten op Gitarist.nl
TABS Hello Ma Baby

GITARIST.NL

The Fellowship
OF ACOUSTICS

Taylor GS Mini Rosewood, Mahogany & Koa

CLOSURE / CONTINUATION CD

CLOSURE / CONTINUATION
DELUXE CD + BLURAY

CLOSURE / CONTINUATION
2X VINYL (WHITE) – INDIE ONLY

CLOSURE / CONTINUATION
2X VINYL (BLACK)

POPPODIUM TILBURG 013

BINNENKORT IN 013

19 JUL BRAD PAISLEY
20 JUL YNGWIE MALMSTEEN
02 AUG CHRISTONE 'KINGFISH' INGRAM
31 AUG TOMMY EMMANUEL
01 SEP JAN AKKERMAN
21 NOV STATUS QUO

INFO & TICKETS WWW.013.NL LOCATIE VEEMARKTSTRAAT 44, TILBURG

Hello Ma Baby

Lees mee met de StageCoach Sessions video!

Dit is een klassieke ‘old style’ folksong in een fingerstyle-arrangement van Gareth Pearson. Het is een goeie illustratie van de verschillende vuurwerktechnieken die hij in dit type nummers gebruikt.

Het nummer staat in de toonsoort C. Sommige van de akkoorden die je normaal als barré zou spelen, speelt Gareth met een alternatieve voicing. De duim van zijn linkerhand fret de basnoot op de 6e snaar en de resterende vingers spelen de andere noten op de hogere snaren. De ringvinger van zijn linkerhand fret dan vaak twee snaren tegelijkertijd, de A en D. De alternerende bas speelt hij met een duimplectrum, maar je kunt dit ook alleen met je vingers spelen.

DE KLASSIEKERS

Fender Rosewood Telecaster

De eerste palissander Tele werd gebouwd voor George Harrison. Ook latere versies werden stuk voor stuk klassiekers. tekst **Rod Brakes**

De Rosewood Tele is sinds 1968 diverse keren door Fender in en weer uit productie genomen. Fenders toonaangevende elektrische solidbody werd door vakmensen als Roger Rossmeisl en Philip Kubicki onder handen genomen en zij boden in 1968 hun palissander prototype aan George Harrison aan. Een bijpassende palissander Strat was bedoeld voor Jimi Hendrix, maar die zou de gitaar nooit ontvangen. Zoals we allemaal weten, gebruikte Harrison zijn Rosewood Tele op 30 januari 1969 voor het historische concert vanaf het dak van hun Apple Corps hoofdkwartier.

Harrisons instrument was uniek, met zijn pre-CBS 'spaghetti'-logo, zijdeglans afwerking en gelijmde palissander toets op een massieve palissander hals. Toen Fender het model in 1969 in productie nam, koos men echter voor het duidelijkere 'transitie'logo van halverwege de jaren zestig. Het eigentijdse CBS-logo zou namelijk nauwelijks zichtbaar zijn op het donkere palissander. Eind jaren zestig had polyester het gewonnen van de nitrocelluloselak die daarvoor in gebruik was, en de nieuwe Rosewood Tele werd afgeleverd in deze duurzame, glimmende afwerking. De Rosewood Teles uit deze periode zijn daarnaast herkenbaar aan de esdoorn plug in de kop en de zogenaamde skunk stripe, een donkere streep aan de achterzijde van de hals die de ruimte afdekt waar de halspen gemonteerd is. In die periode was Fender er namelijk weer toe overgegaan om geen losse toets te monteren maar de frets - zoals gebruikelijk in de jaren vijftig - direct in de hals te hameren.

De introductie van de Rosewood Tele was bepaald niet indrukwekkend. Ondanks de Beatles-associatie werden er bijvoorbeeld geen speciale advertenties voor gemaakt. In plaats daarvan verscheen het model onaangekondigd op de prijslijst van mei 1969, voor 375 dollar. De beschrijving luidde eenvoudig "Telecaster (twee pickups) palissander". Ter vergelijking: de reguliere Tele met palissander toets kostte destijds 269,50 dollar. In de lente van 1970 was de palissander Tele alweer verdwenen uit de prijslijst en het model was in elk geval tot eind 1971 niet leverbaar. In februari keerde de Rosewood Tele onverwachts terug in de lijst, verwarrend genoeg aangekondigd als een "nieuw" model, om een jaar later weer te verdwijnen. Dat maakt de vintage Fender Rosewood Telecaster een relatief zeldzame gitaar. Experts denken dat er maar een paar honderd van zijn gemaakt. Daarom, en vanwege de connectie met een Beatle, gaan originele exemplaren voor vele duizenden dollars over de toonbank. Sommige Custom Shop-modellen zijn even duur. Vaak gaat het dan om replica's van het prototype dat Harrison bespeelde, dus met pre-CBS-logo, afwerking met zijdeglanslak en een gelijmde toets van palissander.

In 1986 maakte de Rosewood Tele een comeback als onderdeel van Fenders Limited Edition Series, met een prijs van 699 dollar. Deze werden in Japan gemaakt. Het zijn behoorlijk goede herscheppingen van de Amerikaanse productiemodellen van een kleine twintig jaar eerder en daarom erg geliefd bij gitaristen. In de jaren negentig verschijnen Japanse Rosewood Telecasters in Fenders Reissue Series.

De afgelopen jaren zijn er diverse Custom Shop Rosewood Teles ontworpen, de meeste daarvan met de specificaties van Harrisons prototype. In 2017 introduceerde Fender de George Harrison Rosewood Tele in een gelimiteerde oplage van 1000 instrumenten. Peter Jacksons documentaire The Beatles: Get Back uit 2021 zorgde voor een opleving van alles wat met de Fab Four te maken had. Om die reden bracht Fender de Harrison Tele opnieuw op de markt, nu als "limited-edition tribute". Omdat palissander zo'n zware houtsoort is, zijn alle Rosewood Teles deels uitgehold. Ook worden de gelamineerde onder- en bovenkant gescheiden door een dunne laag esdoorn. G

De ontwikkeling van de Fender Rosewood Telecaster

1968
Prototype gebouwd door Roger Rossmeisl en Philip Kubicki

Januari 1969
George Harrison bespeelt het prototype tijdens het dakconcert; pre-CBS-logo; zijdeglanslak afwerking; geen skunk stripe

Mei 1969
Verschijnt op prijslijsten; transitielogo; hoogglans afwerking; skunk stripe; verdwijnt in april 1970 van de prijslijst

Februari 1972
Terug op de prijslijst tot januari 1973

1986
Limited Edition Series; naar specificaties van Amerikaanse productiemodellen; gemaakt in Japan

Jaren 90
Reissue Series Rosewood Telecaster; naar specificaties van Amerikaanse productiemodellen; gemaakt in Japan

2007
Custom Shop Rosewood Telecaster; naar specificaties van Harrison-prototype

2017
George Harrison Rosewood Telecaster; beperkte oplage van 1000 stuks; naar specificaties van Harrison-prototype

2022
George Harrison Rosewood Telecaster opnieuw uitgebracht; naar specificaties van Harrison-prototype

1969 Fender Rosewood Telecaster

1 SERIENUMMER
Zes cijfers in de stalen halsplaat met ‘F’-logo gestampt (normaal gesproken tussen 252000 en 291999 in 1969)

2 KOP
Eén ‘vlinder’-snaargeleider, Fender-transitielogo; esdoorn plug

3 KUNSTSTOF
Drielaags zwart/wit/zwart gelamineerde slagplaat; zwart dopje op keuzeschakelaar

4 HARDWARE
Metalen brugplaat; zes metalen beslagringen; twee metalen knoppen voor draagriem; drie verstelbare stalen brugzadels; Verchroomd: ‘asbak’deksel; individuele ‘F’-logo stem-mechanieken; twee geribbelde knoppen (volume en toon); bedieningspaneel; verzonken uitgang aan zijkant

5 ELEMENTEN
Singlecoil brugelement met verspringende poolstaafjes; singlecoil halselement met verchroomd kapje; driestanden-schakelaar; twee 1-megaohm potmeters (volume en toon)

6 BODY
Palissander boven- en onder-kant; dunne laag esdoorn in het midden; deels uitgehold; polyester afwerking

7 HALS
Uit één stuk palissander, met frets; esdoorn skunk stripe en plug in kop; 21 frets; parelmoeren positiestippen

Niks dan licks

GITARIST EXTRA

Audiovoorbeelden bij de workshop op Gitarist Extra

www.gitarist.nl/extra

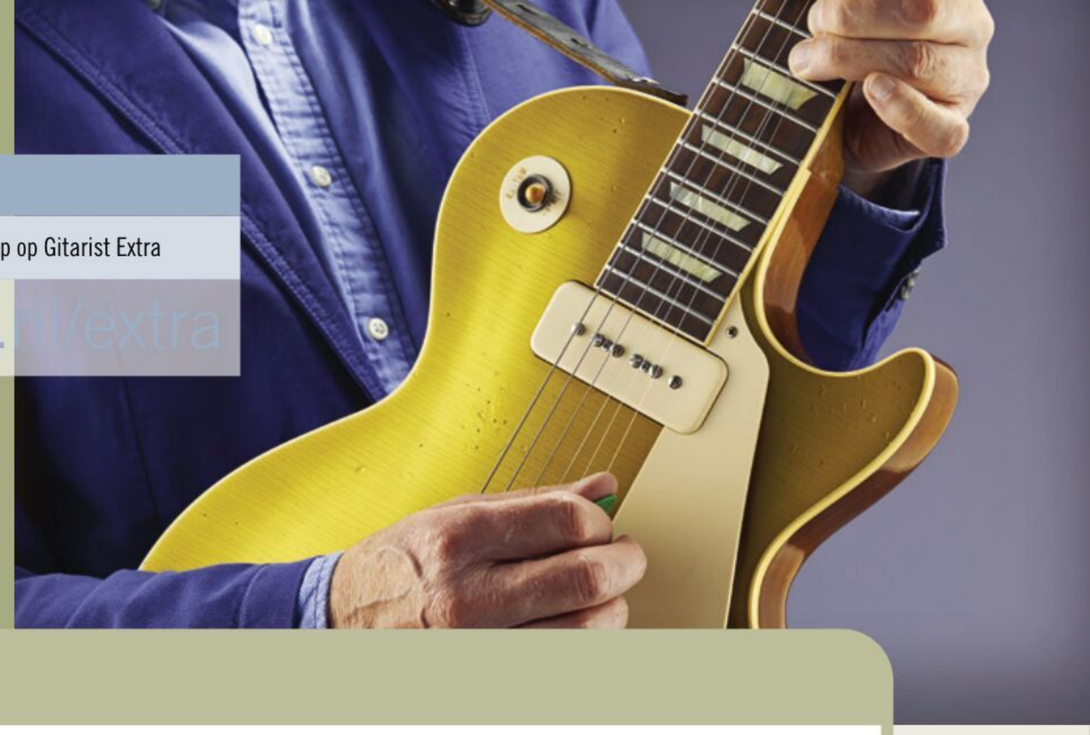

Een ‘van alles wat’ mix van twee makkelijke, twee gemiddelde en twee gevorderde licks. tekst **Jamie Hunt**

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 1 — ALBERT HAMMOND JR

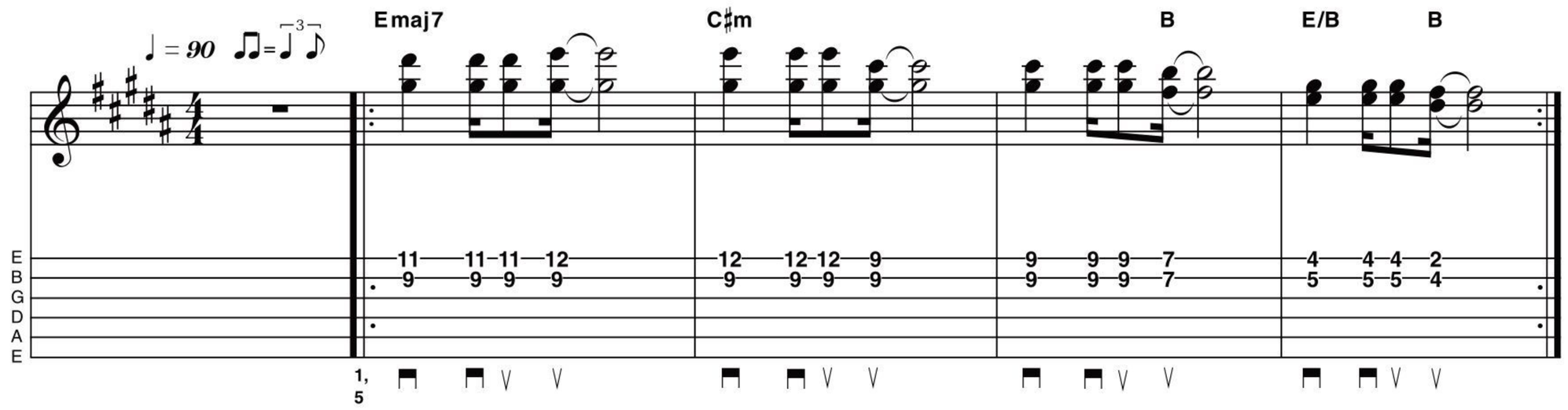

Akkoorden zijn een prima basis voor sterke, pakkende melodieën. Deze lick draait om tweeklanken op de eerste en tweede snaar die bestaan uit akkoordtonen van het onderliggende akkoordenschema. Neem de tijd om de aanslag goed in de vingers te krijgen, want niet iedereen vindt twee opeenvolgende opslagen even comfortabel als twee opeenvolgende neerslagen. Kies je brugpickup voor een heldere, scherpe klank. Voeg vervolgens wat gain toe voor extra sustain.

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 2 — JOSH HOMME

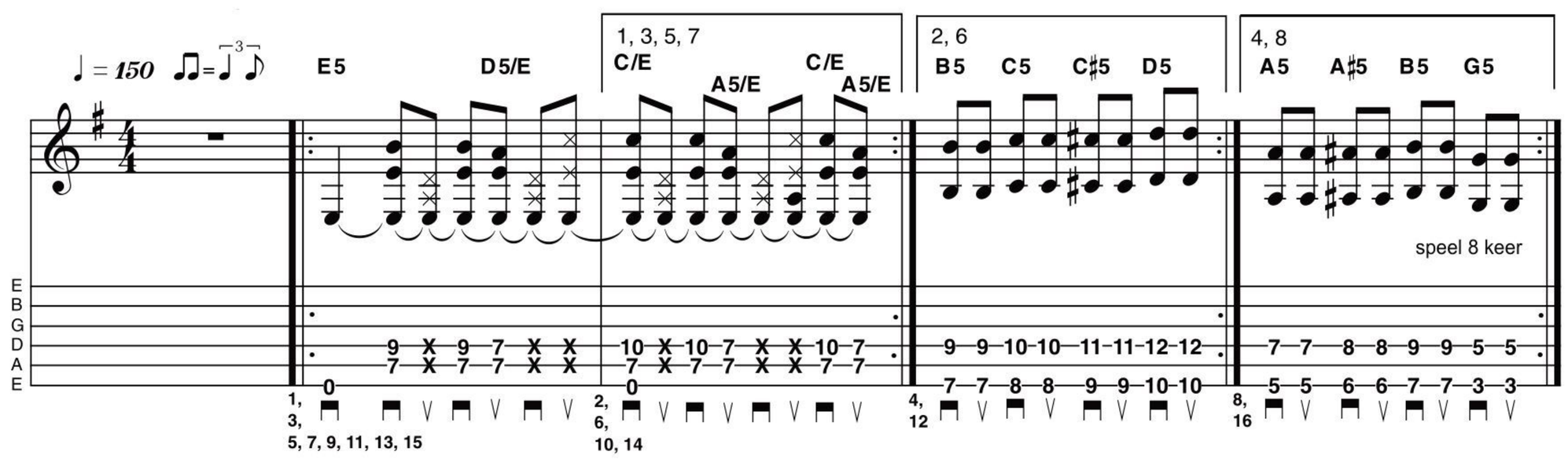

Bestudeer eerst de combinatie van ingedrukte en afgedempte tonen. Dat afdempen doe je door de druk van de vingers van je linkerhand te verminderen, net zo lang tot je geen toonhoogte meer hoort, maar alleen een percussief effect. Het is belangrijk dat de hand waarmee je aanslaat in het shuffleritme blijft bewegen. Dit voorbeeld moet stevig en pittig klinken, dus selecteer je brugpickup en stel op je versterker een crunchy slaggitaarsound in. Heb je een singlecoilelement, draai dan wat meer laag in je sound om je spel meer gewicht te geven.

GEMIDDELDE LICKS VOORBEELD 3 — ANGUS YOUNG

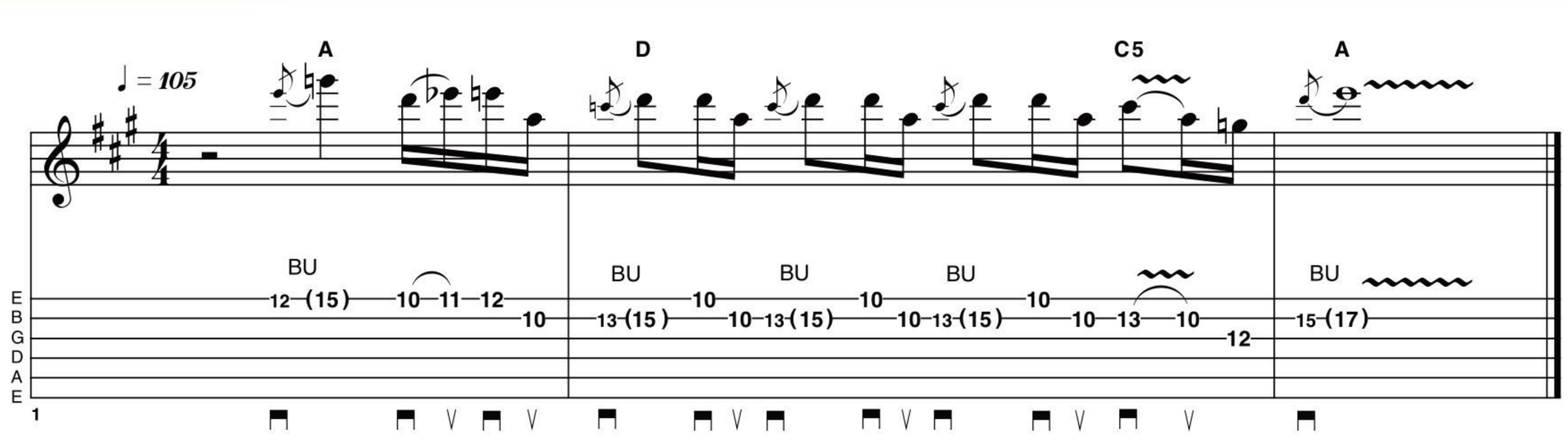

Deze lick is een combinatie van een minder vaak gebruikte pentatonische positie en ver opgedrukte tonen. Om je E-snaar een kleine terts op te drukken, doe je er goed aan je ringvinger te ondersteunen met je wijs- en middelvinger. Let ook op de opslagen in maat 2. Die maken het mogelijk elk fragment te beginnen met een stevige opslag voor extra nadruk. Speel dit met je brugelement, draai de gain op je versterker en de middenregelaar op driekwart. Zo klinkt de frase lekker ruig maar toch duidelijk gedefinieerd.

GEMIDDELDE LICKS VOORBEELD 4

LIONEL LOUEKE

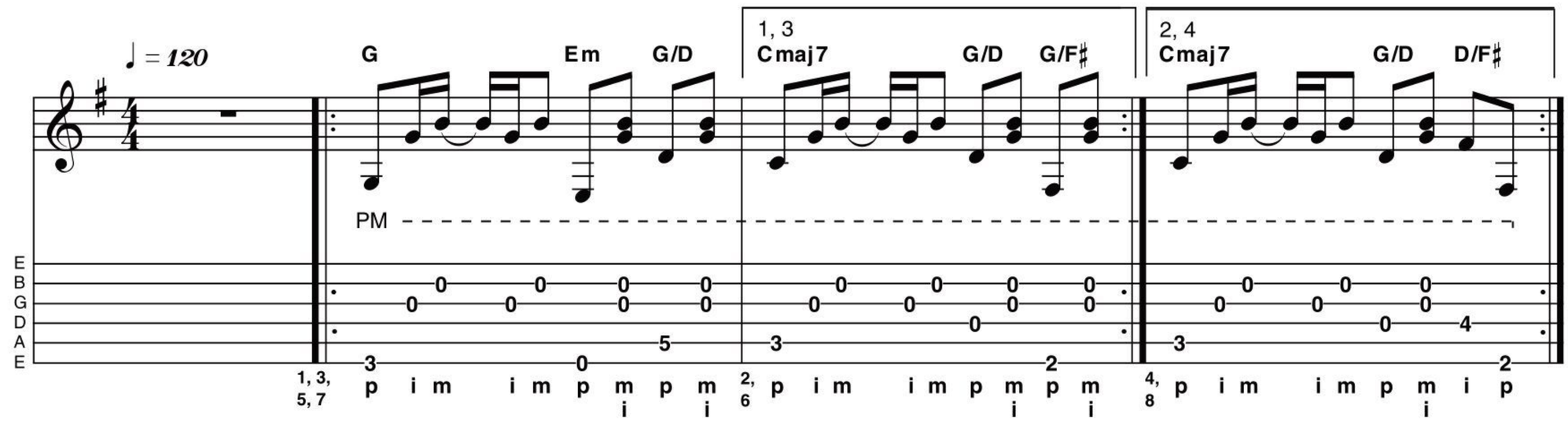

Loueke is een jazzgitarist uit Benin, Afrika met een geavanceerde fingerpickingtechniek waarmee hij traditionele ritmes in gitaarpartijen omzet. Sla de tonen aan met je duim, wijs- en middelvinger zodat de onderkant van je hand gebruikt kan worden om af te dempen. Daardoor klinkt zo'n patroon kort en duidelijk. Lionel speelt op een nylonsnarige gitaar, maar het klinkt even goed met je halselement waarvan je de toonregelaar wat terugdraait, in combinatie met een warme en cleane sound op je versterker.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 5

STEVE HOWE

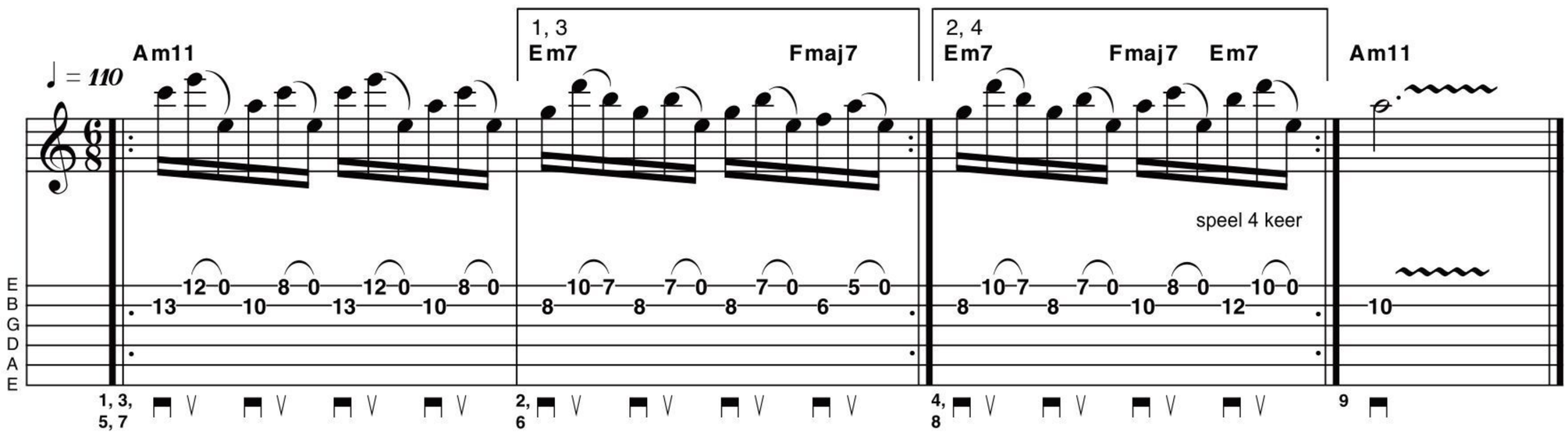

Deze lick bestaat uit een herhaald patroon van drie tonen en eindigt met een pull-off naar de losse eerste snaar. Krijg je dit op snelheid, dan klinkt het meer als een keyboardarpeggio dan een typische gitaarlick. Zorg dat de pull-offs clean zijn en laat elke losse snaar voor de gehele duur doorklinken. Dat helpt je de lick strak te spelen en je weet dan zeker dat elk arpeggio duidelijk te onderscheiden is. Dit klinkt het best met de donkere toon van je halselement met medium gain van je versterker. Dik je geluid aan met reverb waardoor het nog meer als een synthesizer gaat klinken.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 6

JOHN SYKES

Hier gooit John zijn hele trukendoos open om een nieuwe draai aan zijn bluesfrases te geven. Deze lick begint met een pentatonisch idee over twee snaren waarbij dezelfde toonhoogte op twee verschillende snaren gespeeld wordt. Dat veroorzaakt een opvallend effect omdat ze, ondanks dat ze dezelfde toonhoogte hebben, toch anders klinken. Leg aan het begin van elke maat je wijsvinger in het twaalfde vakje (eerst over de G- en B-snaar, daarna over de B- en E-snaar). Daardoor voorkom je dat je steeds je hele hand moet bewegen, wat voor ongewenste bijgeluiden kan zorgen. Je hebt hier een stevige solosound nodig, dus kies je brugelement en veel gain. Voeg eventueel chorus en reverb toe voor extra diepte.

IN DE BU

01

02

03

04

05

06

07

08

URT

09

15

10

16

11

17

12

18

13

19

14

20

AQUARIUM SESSIONS

-MINICONCERTEN
-INTERVIEWS
-TUTORIALS
-EN MEER.

ABONNEER JE OP ONS YOUTUBE-KANAAL!

www.youtube.com/c/aquariumsessions

Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

YouTube

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam. Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.**nl**

Proefabonnementen
€ 12,50

Jaarabonnementen
vanaf € 20,90

Losse edities
vanaf € 5,-

We sturen alles op zonder verzendkosten

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES | Interface voor muzikanten en producers www.interface.nl | de INZET uitgeverij

+31 (0)20 6755308 | info@k18.nl | www.muziekmagazines.nl

Gitarist | Events

Met de Muzikantendag achter de rug gaan we op weg naar onze volgende events: Guitar Summit in Mannheim, in september, en Amsterdam Guitar Heaven, in november!

Guitar Summit
9-11 september 2022 in Mannheim

De Guitar Summit in Mannheim is binnen een paar jaar uitgegroeid tot de grootste gitaarshow van Europa. In 2022 zijn we met Gitarist en onze collega's van De Bassist voor het eerst partner van deze beurs.
Wat kan je verwachten?

- Beurs met gitaren, bassen, amps en effecten
- Academy & Workshops
- Electric & Acoustic Parties
- Amp World - Boutique Area – Pedalshow
- D.I.Y. - Flea Market

We bezochten eerder deze werkelijk geweldige show met 129 workshops, 248 standhouders, 473 merken en twee concertavonden. Ondanks die veelheid bleef de sfeer gemoedelijk en intiem. Komende herfst zullen we er met ons hele team zijn en natuurlijk de nodige bijdragen aan de Summit leveren.
Je kan masterclasses verwachten van Jon Gomm, Gus G, Bill Kelliher (Mastodon), Jeff Loomis (Arch Enemy), Henrik Linder (Dirty Loops), Tom Quayle, Henrik Fleischlader en vele anderen.

Let wel: Mannheim is vanaf Utrecht nog geen 4 uur met de trein, zonder overstap, en de Rosengarten is op loopafstand van het station. Met de auto is het een kleine 5 uur rijden (en vanaf Maastricht is het 3½ uur).

GUITAR SUMMIT
9.-11. September 2022
Mannheim, **Rosengarten**

Dagticket € 29,-, 3-dagen ticket € 39,-
9-11 september, Guitar Summit, Rosengarten, Mannheim
gitarist.nl/events

Akis Douzlatzis

Gus G

Amsterdam Guitar Heaven
zaterdag 26 november, Q-Factory

De editie Amsterdam Guitar Heaven 2021 was fantastisch. Zinderende workshops voor gitaar en bas, een goed gevulde Gearshow Gitaar & Bas en een mooi slotconcert. Zet de datum van de komende editie vast in je agenda: zaterdag 26 november!

We organiseren deze dag samen met onze collega's van De Bassist, Guitar Matrix, Gitaarschool Nederland en EGTA.
zaterdag 26 november, Amsterdam Guitar Heaven, Q-Factory, Amsterdam
gitarist.nl/events

SERVICEDESK

Neem nu een jaarabonnement op **Gitarist**
En krijg er een mooi welkomstcadeau bij!

12 edities voor € 69,90

Dat is 20% korting op de losse nummer prijs

Plus naar keuze een van de items hieronder afgebeeld – of een ander cadeau dat je op Muziekmagazines.nl kan uitkiezen!

Gitarist stuurt je een welkomstcadeau op als je nu een jaarabonnement (12 edities) neemt! (zolang de voorraad strekt)

Kies een van de volgende cadeaus:

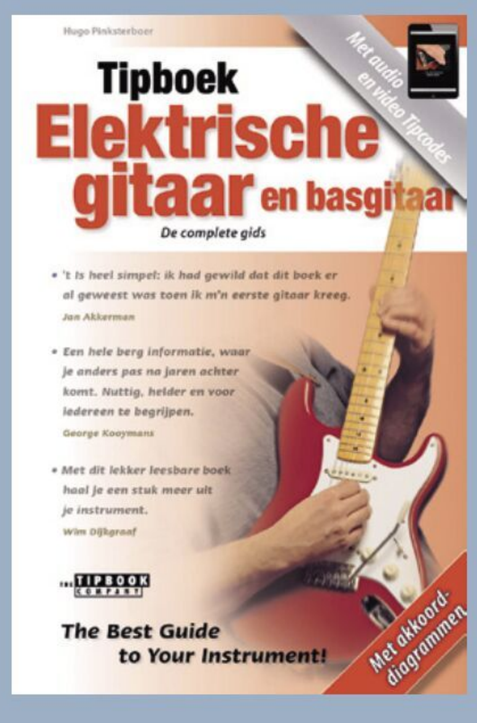

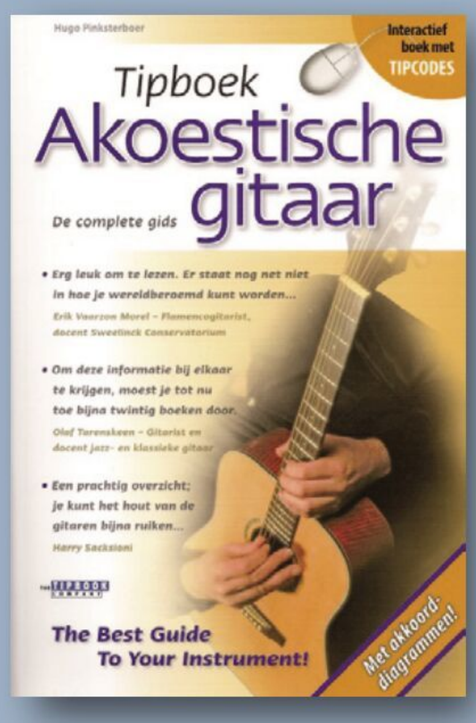

Acoustic. The Acoustic Guitar Player's Guide (t.w.v.€19,90, 116p), **Tipboek Elektrische Gitaar** (t.w.v. € 17,50, 250p), **Tipboek Akoestische Gitaar** (t.w.v. € 17,50, 256p), **of een jaarabonnement** (6 edities) **op Musicmaker** (t.w.v. € 29,90).
Let wel: je zit nóóit vast aan een abonnement; je kunt altijd opzeggen als de abonnementsperiode verlopen is!

Bestel nu! Ga naar:

muziekmagazines.nl/gitarist
of bel 020 675 5308.

MIJN GITAARWERELD

Anoush Abrar

Toen mijn familie zag hoe fanatiek ik was om gitaar te leren spelen - ik sliep zelfs met die gitaar - begonnen ze albums voor me te kopen. De eerste was er een van Muddy Waters, met Little Walter op akoestisch slidegitaar, en dat bracht me in contact met de blues. Daarna volgden de grote Mississippi-bluesgitaristen als Big Bill Broonzy, Lead Belly en Son House.

Mijn familie vond een brede muzieksmaak belangrijk, daarom kochten ze ook flamenco-albums voor me. Dat leidde er toe dat ik later, vanaf 1978, met Paco de Lucía ging samenwerken. En ze kochten werk van Django Reinhardt met Stephane Grapelli. Op mijn zestiende hoorde ik 'Milestones' van Miles Davis en toen begon ik pas echt gitaar te spelen.

Ik was negentien toen ik naar Londen ging en begin jaren zestig speelde ik met Georgie Fame & The Blue Flames in de Flamingo Club. Ik hield van Georgie en van zijn Hammond orgel. Gitaar, drums en Hammond orgel - geen bas - was in die tijd een populair format dat veel goede gitaristen heeft voortgebracht: George Benson, Grant Green en Wes Montgomery, bijvoorbeeld. Na Georgie ging ik naar The Graham Bond Organization.

Midden jaren zestig zag ik Jim Hendrix en die maakte veel indruk op me, vooral door zijn gebruik van distortion. Ik was niet langer tevreden met de traditionele jazzsound en kocht een grotere versterker. Dat kon omdat ik studiowerk deed en eindelijk wat geld ging verdienen. Maar muzikaal vond ik het niks, dus na anderhalf jaar ben ik daarmee gestopt.

Tony Williams vroeg me naar New York te komen omdat hij een trio wilde met Hammond orgel en gitaar. Via Tony ontmoette ik Miles Davis en Miles vroeg me voor het album 'In A Silent Way'. Miles was mijn held, maar hij wilde na jazz een andere kant op, met meer blues en hij vond mij, met ervaring in blues, r&b en funk/soul, erg interessant.

Na een show met Miles waarin ik niet goed speelde, zei Miles dat het tijd werd om mijn eigen band te beginnen. Het idee voor Mahavishnu Orchestra had ik al een tijdje en dankzij Tony Williams had ik vertrouwen in mijn eigen composities Toen ik tijdens een sessie met Miles (*drummer*) Billy Cobham ontmoette viel alles op zijn plek. De rest is geschiedenis.

John McLaughlin

De jazzfusionpionier kijkt terug op het begin van zijn carrière. Hoe hij via viool en piano de gitaar en de blues ontdekte, met Miles Davis speelde en doorbrak met Mahavishnu Orchestra. tekst **David Mead**

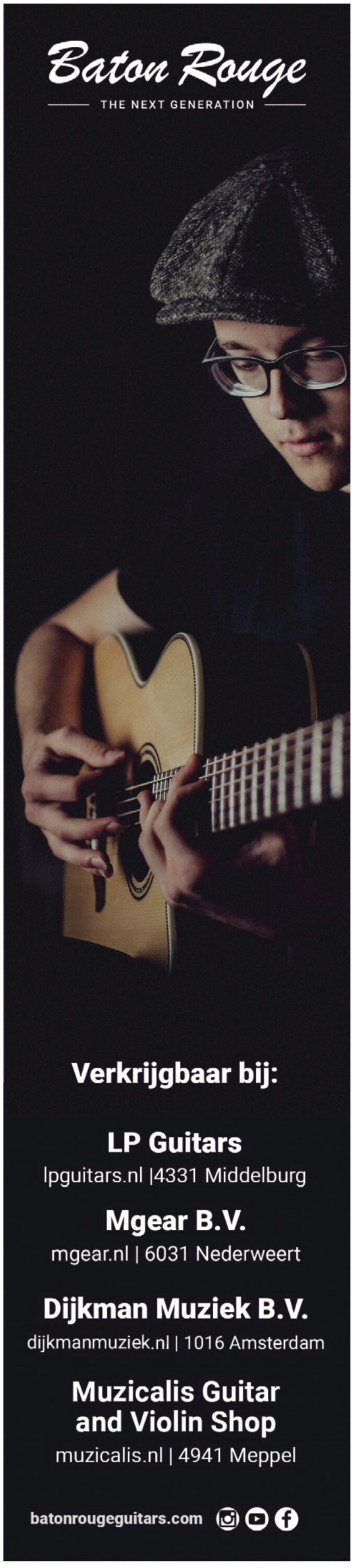

STEFY® LINE
HANDMADE BAGS AND STRAPS

curt mangan®
FUSION MATCHED® STRINGS
HIGH QUALITY STRINGS

POWERED BY TH MUSIC BENELUX
WWW.THMUSICBENELUX.COM

Gitarist Adverteerdersindex

013	54	Lefty Guitars	60
Best Acoustics	66	Lord Of The Strings	60
De Snaar	60	Mainstreet	60
Diamond Guitars	60	Muziekmagazines.nl	62
Dijkman	60	North End Music	60
Fender	68	Sacksioni	60
Gibson	67	Savarez	13
Gitaarschool Apeldoorn	60	Sony Music	54
Gitaarshop Heemstede	60	Star's Music	18/60
Gretsch	03	Sound Service	29
Guitar Shop Delft	60	Taylor	17
Guitarshop Apeldoorn	60	TH Music	66
Hagstrom	37	The Music Alliance	08
Homestead	60	Thomann	20/21
Hoshino	02	TFOA	53/60
HTD	15	Van De Moer Instrumenten	60
Jackson	41	Voerman & Meyer	33
Kees Dee	60	Yamaha	47
Key Music	60		

FROM THE

GARAGE

TO THE **ARENA**

THE CRESTWOOD, WILSHIRE, AND CORONET

The Epiphone Crestwood debuted in 1958 as Epiphone's first original solid-body electric guitar and was the foundation for the Wilshire™ and Coronet models that followed in 1959. Now all three are back, with features inspired by those early versions, including symmetrical double-cutaway mahogany bodies with glued-in medium C profile mahogany necks, Indian laurel fretboards with 22 medium jumbo frets, and Kalamazoo headstocks with Epiphone Bikini badges. These essential, no-nonsense rockers are perfect for every stage and ready to take you from the garage to the arena. **Available now at Epiphone.com**

Epiphone®

FOR EVERY STAGE

Squier®
BY FENDER

THE 40TH ANNIVERSARY COLLECTION

GOLD EDITION

©2022 FMIC. All Rights Reserved. FENDER (standard and in stylized form), SQUIER, and the distinctive headstock shapes commonly found on FENDER® instruments are trademarks of Fender Musical Instruments Corporation and/or its affiliates, registered in the U.S. and other countries.